

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

30. DUBNA 2006

Z obsahu:

Bůh klečí před námi

Homilie Benedikta XVI.
při slavení Poslední večeře
na Zelený čtvrtek
- strana 2 -

Panna Maria, Matka ustavičné pomoci

P. Saint-Omer OSR
- strana 4 -

Marcel Callo

Mladý světec mezi laiky
- strana 8 -

Jen pravda osvobozuje -

Jak je to doopravdy s homosexualitou

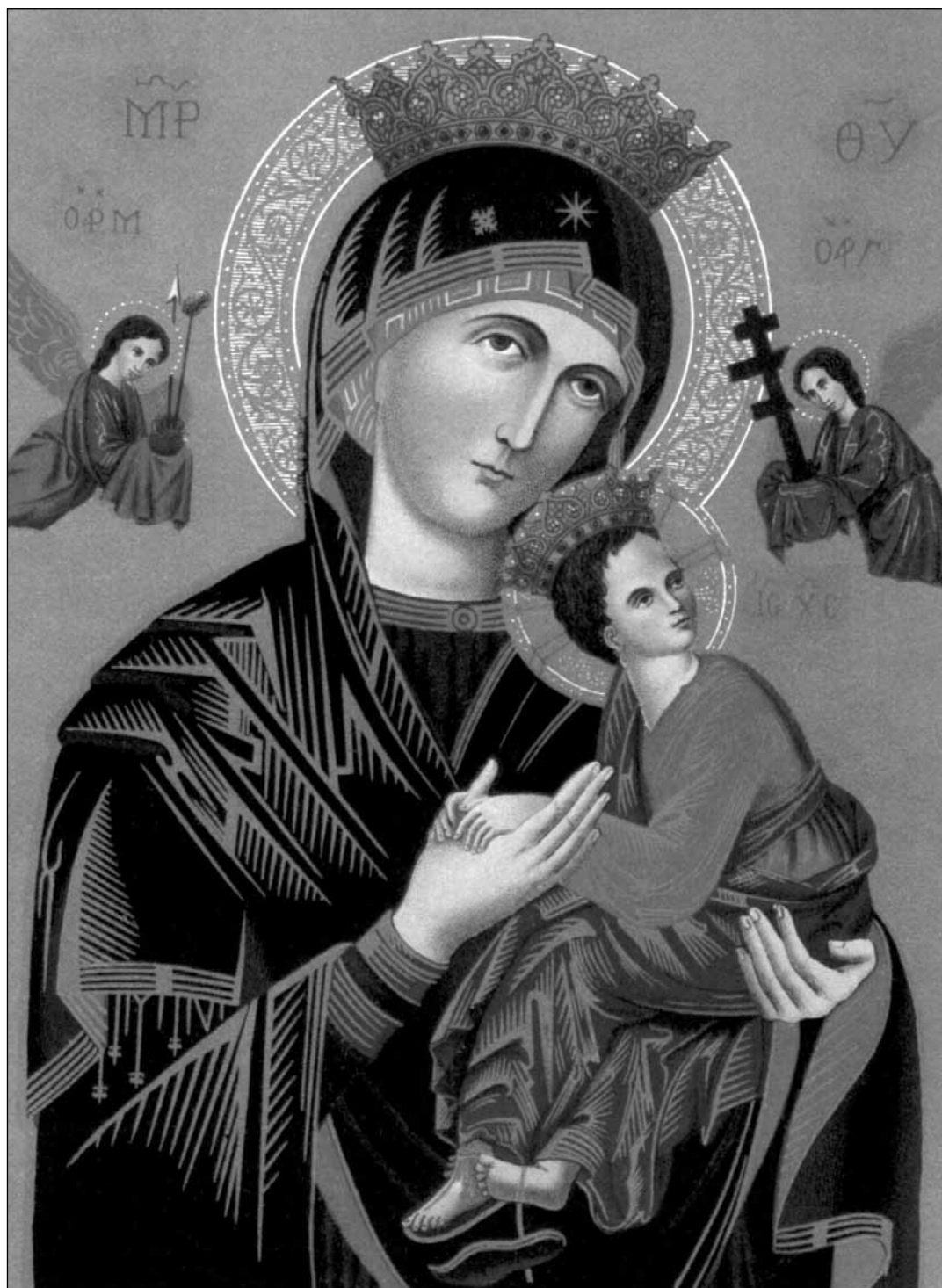
S prof. Gerardem
Van Aardwegem
rozmlouvá Řehoř Gorný
- strana 10 -

Výzvy fatimského poselství (54)

Četba na pokračování
- strana 14 -

---

*Obraz (ikona) Matky
Ustavičné pomoci je
nejrozšířenějším obra-
zem znázorňujícím Matku
Boží. Roku 1866 papež
Pius IX. svěřil originál
obrazu redemptoristům a od
26. dubna 1866 je uchováván
v kostele sv. Alfonse v Římě,
který se nachází blízko
baziliky Santa Maria
Maggiore.*

Bůh klečí před námi

Protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim svou lásku měrou nejvyšší (Jan 13,1). Bůh miluje svého tvora, člověka. Miluje ho také v jeho pádu a nenechává ho samotného. Miluje ho až do konce, jde se svou láskou až do krajnosti: sestupuje ze své božské vznešenosti a obléká si šat otroka. Sestupuje až do největší hloubky našeho pádu. Pokleká před námi a prokazuje nám službu otroka: myje naše znečištěné nohy, abychom mohli být připuštěni ke stolu Páně, abychom byli hodni zasednout k jeho stolu – něco, co bychom si sami od sebe nemohli ani nasměli dovolit.

Bůh není Bůh v dále, příliš vzdálený a příliš veliký, než aby se zabýval našimi malými záležitostmi. Právě proto, že je veliký, může se zajímat i o malé věci. Protože je veliký, je duše člověka – toho člověka, který byl stvořen pro jeho věčnou lásku – nikoliv malá, ale velká a hodná jeho lásky. Boží svatost není jen planoucí moc, před kterou se musíme s bázní stáhnout, je to moc lásky, a proto moc očišťující a uzdravující.

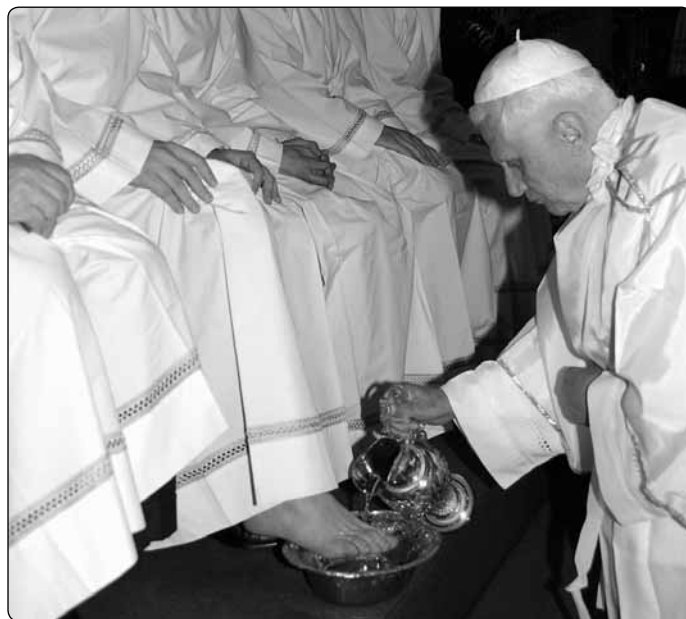
Bůh sestupuje a stává se otrokem. Umývá nám nohy, abychom mohli mít účast na jeho stolu. Tím je vyjádřeno celé tajemství Ježíše Krista. Z toho je zřejmé, co znamená vykoupění. Lázeň, ve které nás myje, je jeho láska, která je ochotná setkat se se smrtí. Jen láska má tuto očišťující moc, která nám odnímá naši špínu a pozvedá nás do Boží výše.

Lázeň, která nás očišťuje, je On sám, který se nám daruje až do hlubiny svého utrpení a své smrti. Nepřestává být touto láskou, která nás obmývá. Ve svátostech očišťování – ve křtu a zpovědi – klečí ustavičně u našich nohou a prokazuje nám otrockou službu, službu očišťování. Uschopňuje nás k jeho přijetí. Jeho láska je nevyčerpatelná, jde skutečně až do krajnosti.

Vy jste čistí, ale ne všichni, praví Pán (Jan 13,10). V této větě se zjevuje veliký dar očišťování, které nám prokazuje, protože chce s námi sedět u stolu, protože se chce stát naším pokrmem. *Ale ne všichni*: Existuje temné tajemství odporu, které je přítomno v Jidášově příběhu a které nás právě na Zelený čtvrtek, v den, kdy se Ježíš daruje, musí přivádět k zamyšlení. Pánova láska nezná meze, ale člověk může tyto meze položit.

Vy jste čistí, ale ne všichni. Co je to, co dělá člověka nečistým? Je to odmítnutí lásky, jeho neochota být milován, jeho ne-láska. Je to pýcha, která se domnívá, že nepotřebuje očištění, a která se uzavírá pro Boží zachraňující dobrotu. Je to pýcha, která neuznává a nechce přiznat, že potřebujeme očištění. U Jidáše vidíme podstatu tohoto odmítání ještě jasněji: on hodnotí Ježíše měřítky moci a úspěchu.

Jen moc a úspěch jsou pro něho reálné, láska se nepočítá. A je chamtivý: peníze jsou důležitější než společenství s Ježíšem, důležitější než Bůh a než jeho láska. A tak se stává také lhářem, který hraje dvojí hru a který láme pravdu. Ten, kdo žije ve

lži, je neschopný se obrátit a nastoupit důvěryplný návrat ztraceného syna, odhazuje od sebe zničený život.

Vy jste čistí, ale ne všichni... Pán nás dnes varuje před sebeuspokojením, které klade meze jeho lásce. On nás zve, abychom následovali jeho pokoru a této pokoře důvěřovali, dali se jí „nakazit“. A i když se ještě cítíme tak ztraceni, zve nás k tomu, abychom se vrátili domů a vystavili se jeho očišťující dobrotě, dali se potěšit a připustili, že budeme sdílet společenství stolu s ním, samotným Bohem.

Dodejme poslední slovo z tohoto nevyčerpatelného úryvku evangelia: *Dal jsem vám příklad... (Jan 13,15). I vy máte jeden druhému umývat nohy (Jan 13,14)*. V čem spočívá toto vzájemné mytí nohou? Co to konkrétně znamená?

Každé dobré dílo pro druhého, zvláště pro ty, kteří jsou v nouzi a kterých si lidé tak málo cení, je takovou službou umývání nohou. K tomu nás Pán volá: abychom sestoupili, učili se pokoře a odvaze k dobrotě a připravenosti přijmout odmítnutí, a přesto důvěřovat v dobrotu a vytrvat v ní.

Ale existuje ještě hlubší rozměr: Pán snímá naši špínu očišťující silou své dobrotivosti. Omývat si navzájem nohy znamená především neúnavně odpouštět, začínat vždy znovu, i když se to jeví neúčinné.

Znamená to vzájemně se očišťovat, vzájemně se snášet a přijímat, že i druzí musí snášet nás, vzájemně se očišťovat a tím způsobem se vzájemně obdarovávat silou Božího slova – přivádět se ke svátosti Boží lásky, Pán nás očišťuje a na základě toho máme odvahu přistoupit k jeho stolu. Prosme ho proto, aby nám všem dal milost být jednoho dne navždy jeho hosty u věčné svaatební hostiny. Amen.

Bollettino Vaticano 13. 4. 2006

EDITORIAL

Potýkáme se s množstvím problémů. Vymyslíme různá opatření a pak často konstatujeme, že vyznívají naprázdno. Týká se stejně tak přírody, společnosti i církve. Někdy si klademe otázku: Kam to spěje? Je to proto, že tento svět je už příliš dlouho v provozu a už „není v záruce“? Kdybychom se obrátili na Autora všeho toho, co nás obklopuje a v čem a s čím žijeme, a zeptali se ho, proč to všechno nefunguje tak, jak bychom si přáli, proč má svět, který stvořil a do kterého nás postavil, tolik nedostatků a závad, co by

nám asi řekl? Řekl by nám, že Stvořitelova „záruka“, na rozdíl od lidských produktů, není vůbec časově omezena, ale platí pro ni to, co platí pro každou záruku: ruší ji „porušení plomby“: neodborné zásahy a nesprávný způsob použití stvořeného díla.

Je tomu bohužel tak, že nejneodbornější zásahy mohou do Stvořitelova díla dělat právě ti, kteří se zde na zemi pokládají za odborníky, pokud zapomínají, že před tvář Stvořitele jsme všichni těmi nejubožejšími amatéry v tom

Pokračování na str. 13

Ježíšova totožnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Podívejte se na mé ruce a nohy,
vždyť jsem to já!*

Dva učedníci se pozdě večer s chvatem vracejí z Emauz do Jeruzaléma a jsou zcela jinak naladěni, než když dnes záhy odpoledne opouštěli svaté město. Přidruží se k nim, doprovod je na místo, kde se stále ještě skrývají ostatní učedníci. Pozdrav se s přítomnými apoštoly. Jejich nálada je zatím zcela jiná než u příchozí dvojice, která je stále plná nadšení z toho, jak jim *hořelo srdce*. Překvapují tě rozpaky přítomných? Zdá se, jako by se báli nejen velerady, ale i oprávněné radosti z Ježíšova návratu, o kterém již mohou z vlastní zkušenosti mluvit Petr a ti dva. Ale zamysli se nad sebou. Nereaguješ i ty s podobnou váhavostí na zprávy těch, kteří *viděli Pána*? Máš nyní možnost přesvědčit se, že nedůvěra a skepse mohou zatemnit zrak dokonce i tehdy, když se Pán osobně vrátí a představí: Ježíš náhle stojí uprostřed nich, a *oni se děsí a jsou plní strachu*.

Proč jste plní strachu? Proč vám to přichází na mysl?

Pokus se upřímně odpovědět na tuto důležitou Ježíšovu otázku. Je to potřebné, aby ses i ty mohl zbavit těch překážek, které ti brání otevřít se dokořán Ježíšovu světlu.

Neprameni to, co ti tak nevhodně *přichází na mysl*, z podvědomého křečovitého strachu, že bys mohl přijít o svou jistotu, kterou sis samolibě vybudoval, že bys mohl náhle zcela nepokrytě spatřit svou vlastní nepříznanou krátkozrakost a malost? To všechno je ovoce prastaré lži, se kterou stále přichází had z ráje. Lidská porušenost hříchem je tak velká, že nás činí neschopnými připustit tu nejkrásnější a nejradostnější skutečnost, jakou je opravdová osobní přítomnost Božího Syna. Připadá nám to neuvěřitelné, že je vůbec možná láska tak nesmírná. Přitom spoléháme na typicky lidské malicherné zdůvodnění: nepřijímáme to, co se nám nevejde hned napoprvé do našich scvrklých měřítek a představ.

Zapomeň proto na sebe a své jistoty a zkus se zcela spolehnout na samotného Ježíše. *Dotkni se ho a přesvědči se!* Pán ve svém oslaveném těle není vidina ani fantazie, nemá nic společného s magickými představami ani s tajemnými silami esoterického světa. Když k tobě přichází v Eucharistii, chce ti *ukázat své ruce a nohy*, chce s tebou *jíst u stolu*, abys byl hluboce přesvědčen o jeho

reálné osobní přítomnosti. Podívej se z blízka na jeho **skutečné** rány, zahleď se do jeho tváře a naslouchej mu s otevřeným srdcem. Takový pohled a jeho slovo i tobě *otevře mysl*, abys porozuměl *Písmu*, že všechno to, co je psáno, míří k jedinému vyvrcholení: *Kristus trpěl a třetího dne vstal z mrtvých*. Ta nejvyšší cena Ježíšova utrpení však nespočívá v samotné bolesti, ale především v tom, že je **přijal v pokorné a ochotné poslušnosti**, že se zcela v naprosté důvěře odevzdal svému Otci, který má moc zcela proměnit a nekonečně zhodnotit i to nejbolestnější utrpení a nejpotupnější smrt.

Jedině ve světle jeho utrpení a zmrtyvýchvstání se pak můžeš zamyslet nad tím, co Pán rozumí *pokáním na odpuštění hříchů*. Jen při pohledu na Ježíšovy rány pochopíš, že **pokání není břemeno, ale dar**, jedinečný nástroj, který ti umožňuje rozlomit pouta, která svazují tvou nepokojnou ustrašenou mysl, tvou malou víru a nedostatečnou důvěru, a prolomit mříž, která tě odděluje od největšího daru, jímž je sám Bůh. Neboj se tedy přijmout uzdravující výzvu k pokání, dovol svému Zachránci, aby vymýtil a třeba i bolestně vyoperoval až do posledního všechny nebezpečné výrůstky, všechny zhoubné nádory, které se v tobě rozbujely, utiskují tě a vysávají. To všechno jsou totiž následky pyšných pokusů *být jako Bůh*⁽¹⁾. Zeptej se Ježíšových učedníků a oni ti dosvědčí, jak bolestný je tento proces, kterým bys nikdy nedokázal projít jen vlastními silami. Proto také k úplnosti svědectví o Božím Synu patří bolestná zkušenost vlastního obrácení.

Jen ti, které Ježíš takto očistí, takže pak skutečně vidí a slyší jeho, mohou přijmout poslání, aby byli *jeho svědky*. Protože každý, kdo říká: *„Poznal jsem ho“*, a *jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy*. Kdo má promlouvat *v jeho jménu*, musí s ním být dokonale zajedno, aby opravdu hlásal Krista a nikoliv sebe, aby lidem přinášel jeho radostnou zvěst a nikoliv své vlastní nauky. Ježíš neposílá své učedníky hlásat učené výmysly, nýbrž *pokání na odpuštění hříchů*. Obracej se proto především k těm jeho svědkům, kteří se stejně jako on *utrpením naučili poslušnosti*⁽²⁾.

Aby ses mohl očistit od zhoubné a záhudné pýchy, musíš se rozejít také s prostředím, které opanovala pýcha. Sebejistá výřečnost samozvaných učitelů ti může někdy znít sympaticky, jejich způsoby ti mohou imponovat, ale než jim otevřeš své srdce, ptej se po jejich věrohodné legitimaci Ježíšova učedníka. Je to stejná legitimace,

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 3,13–15.17–19

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákových a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech svých proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. obraťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. čtení – 1 Jan 2,1–5a

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehrěšili. Zhřeší-li však někdo, máme přimluvice u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu provedena k dokonalosti.

Evangelium – Lk 24,35–48

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořad ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali

Pokračování na str. 12

jakou se prokazuje sám Pán, který na věky ponese na sobě slavné pečeti, že byl **poslušný až k smrti, a to smrti na kříži**.⁽³⁾

Nezanechalo dnešní tvé setkání s ním a jeho věrnými ve tvé duši zárodek touhy *být jeho věrohodným svědkem*? Pane Ježíši, *otevři mi Písma, učni, ať moje srdce hoří, když ke mně mluvíš!*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gn 3,5; ⁽²⁾ srov. Žid 5,8;

⁽³⁾ Fil 2,8; ⁽⁴⁾ srov. dnešní zpěv Aleluja

Panna Maria, Matka ustavičné pomoci

Od 15. století byl v Římě uchováván milostný obraz Panny Marie, Matky ustavičné pomoci. Během let tradice uctívání upadla v zapomnění, stejně tak jako obraz sám (nebylo známo místo, kde se nachází). Teprve v polovině 19. století byl obraz znovu objeven na nenápadném místě a v římských farnostech se znovu probudila touha po úctě k Panně Marii, Matce ustavičné pomoci. Na znovuoživení této Bohu milé tradice se osobně podílel i Svatý otec Pius IX., který obraz svěřil řádu redemptoristů při kostele sv. Alfonse. Při slavnostním ustanovení milostného starobylého obrazu byla vydána brožura, jež seznamovala věřící s jeho téměř zapomenutou a pohnutou historií a měla dále šířit do světa úctu a modlitby k Panně Marii, Matce ustavičné pomoci. Jako mnohé jiné Boží cesty, tak i cesta zázračného obrazu, pocházejícího z Byzance, nebyla ani zdaleka přímočará a jednoduchá, ale naopak trnitá, mnohdy plná zásahů Boží prozřetelnosti. Pro naše čtenáře uvádíme úvod a část textu z této brožury.

Cílem těchto několika listů, které ti, milý čtenáři, předkládáme, je přivést věřící k úctě Panny Marie v oné bezmezné důvěře, která všeho dosáhne. Ty víš, že sám Ježíš Kristus, něžný přítel duší, nás učil tajemství, jak dosáhnout všech milostí. Toto tajemství spočívá ve slovech: *Proste a obdržíte* (Mt 7,7). *Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, jste už dostali a budete to mít* (Mk 11,24). *Za cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám* (Jan 16,23).

Aby však naše modlitba byla Bohu příjemnější a došla tak tím spíše vyslyšení, je blahodárné předkládat Bohu modlitby prostřednictvím Panny Marie, jejíž přimluva je pro nás nezbytná. Svatý Bernard o tom říká: „Snažme se o dosažení milostí; ale snažme se je získat skrze Marii, protože jí svěřil Bůh plnost všeho dobra a rozdělování všech svých milostí.“ Všimněme si však současně se sv. Alfonsem z Liguori, že pokud žádáme o časné dary, máme tak činit vždy s odevzdaností a pod podmínkou, že jsou pro naši duši užitečné.

* * *

V polovině 15. století žil na ostrově Kréta zbožný kupec, jehož jméno se nám nedochovalo. Konal zvláštní pobožnost k blahoslavené Panně a vlastnil drahocenný poklad: zázračný obraz Panny Marie, před kterým se modlival. Stalo se, že určitá část obyvatel Kréty se rozhodla,

že ze strachu před přepadením muslimskými Turky, kteří byli zběsilými nepřáteli křesťanů, opustí tento svůj ostrov. Zbožný kupec se k nim připojil, a protože nechtěl, aby obraz Panny Marie byl vystaven znesvěcení, vzal ho s sebou a nastoupil na loď, která mířila do Itálie. Blahoslavená Panna bohatě odměnila důvěru svého věrného služebníka. Sotva zvedli kotvy, po-

krylo se nebe mraky, strhlo se vlnobití a v několika okamžicích se rozpoutala bouře, takže lodi hrozila záhuba. Po zoufalém boji přenechala posádka loď vlnám a čekala v hrozné úzkosti na vražednou vlnu, která strhne jejich loď ke dnu. V tomto rozhodujícím okamžiku ukázal zbožný kupec svým druhům zázračný obraz a vyzval je naléhavě, aby se svěřili do ochra-

ny té, kterou Církev vyzývá jako Hvězdu mořskou; pak jim sám dal příklad a padl před obrazem na kolena. Sotva pozvedli ohrožení svůj pohled k Panně Marii, bouře se utišila. Nebe se opět rozjasnilo a za několik dnů přistáli v italském přístavu.

Uchráněn takto před ztroskotáním, odebral se Mariin chráněncem ihned do Říma s úmyslem pobýt tam několik dnů a pokračovat dále v cestě na neznámé místo. V tu dobu, když už chtěl opustit Řím, přinutila ho nemoc, aby zůstal delší dobu u svého zbožného přítele. Protože však cítil, že se jeho pozemská pouť blíží ke svému konci, zavolal k sobě svého přítele a předal do jeho rukou drahocenný obraz se žádostí, aby vystavil obraz v některém římském kostele k veřejné úctě. Jeho přítel slíbil, že udělá, co bude moci, aby splnil jeho přání, a s tímto ujištěním odevzdal kupec svou duši do Božích rukou.

Mysleli bychom si, že slib učiněný za takových okolností a v takové záležitosti bude bezodkladně a věrně splněn. Ale manželka tohoto muže, který složil tento slib, byla krásou obrazu tak uchváčena, že nedovolila svému muži, aby tento obraz odevzdal. Manžel jí vysvětloval, jaká je to nespravedlnost a bezbožnost udělat něco takového, ale všechno marně, takže nakonec po velké výměně názorů žena zvítězila nad jeho svědomím a obraz si podrželi.

Trest nedal na sebe dlouho čekat. Třikrát po sobě se zjevila ve snu Panna Maria muži, který porušil slib, a hrozila mu velkými tresty, jestliže bude váhat a neuposlechne. „Třikrát jsem tě varovala,“ řekla při čtvrtém zjevení, „a třikrát jsi jednal proti mému rozkazu. Proto abych já mohla opustit tento dům, musíš ho nejdříve opustit ty!“ Hrozná předpověď se brzy vyplnila. Nešťastník těžce onemocněl a během několika dnů zemřel.

Ačkoliv se to zdá neuvěřitelné, ani tato událost nepřesvěd-

čila tvrdohlavou ženu, aby změnila svůj postoj. Bylo třeba varování jiného druhu. Jednoho dne vrhlo se malé dítě, nevinný andílek, do její náruče a zvolalo: „Maminko, maminko, viděla jsem právě překrásnou zářící paní a ta mi řekla: Běž ihned ke své matce a řekni jí, že naše milá Paní ustavičné pomoci (takový titul byl svatému obrazu udělen), chce být vystavena v jednom římském kostele k úctě věřících.“ Dojata slovy své dcerušky byla již žena ochotná žádosti vyhovět, ale když se to dověděla jedna její sobecká přítelkyně, přemlouvala ji, aby nedala na takové dětské sny, jak to nazvala. Ještě však nedokončila svou řeč a padla na zem zachvácená hroznými křečemi. Začala hlasitě křičet, aby přinesli svatý obraz. A stal se div. Sotva se obrazu dotkla, její záchvat ustoupil. Po tomto dvojitým zázraku vdova prohlásila, že už nebude odporovat přání nebeské královny.

Ve kterém kostele však má být obraz vystaven? Maria se znovu zjevila malému děvčátku a řekla: „Chci být vystavena mezi mým oblíbeným chrámem Santa Maria Maggiore a chrámem mého syna Jana v Lateráně.“ Těmto slovíčkům dítěte bylo snadné porozumět. Mezi oběma bazilikami, které svatá Panna označila, se nacházel kostel svatého Matouše. Bylo tedy jasné, že Maria shlédla na tuto svatyni, aby se stala sídlem zázračného obrazu. Žena ihned předala vzácný obraz otcům augustiniánům, kteří u tohoto kostela sv. Matouše měli svůj klášter.

27. března 1499 se shromáždil římský klérus v kostele sv. Matouše k neobvyklé slavnosti. Skvostné procesí směřovalo do chrámu, ve kterém měl mít milostný obraz trvalý příbytek, a neslo ho triumfálně římskými ulicemi.

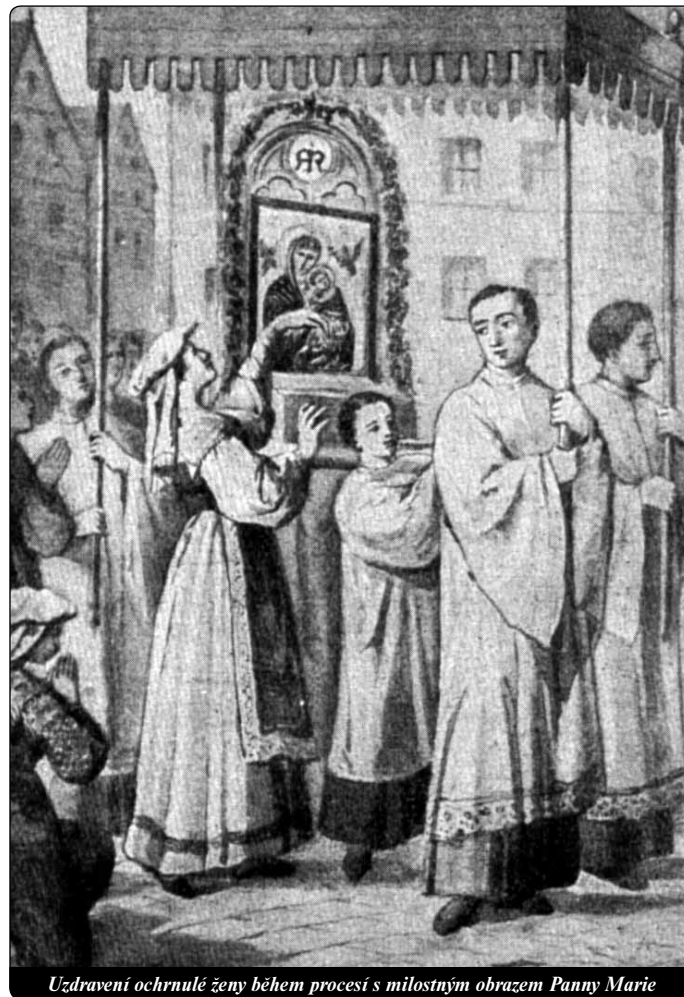
Blahoslavená Panna chtěla hned Římanům otevřeně ukázat svou mocnou dobrotivost. Uprostřed slavnosti se náhle

ozvalo nadšené volání zástupu. Jedna žena, jejíž ruka byla delší čas ochrnlá, začala paží pohybovat po jediném dotyku zázračného obrazu.

Po návratu procesí byl obraz umístěn na hlavním oltáři na trůn milosrdenství, před kterým se pak událo velké množství zázraků, a brzy byla tato svatyně jedním z nejnavštěvovanějších římských kostelů.

Až do Francouzské revoluce rozkvétaly pouti u sv. Matouše. Mezi kostely, které v těch strašných dobách podlehly zničení, byl i kostel svatého Matouše...

Když z důstojně svatyně zůstaly jen trosky, opustili augustiniáni smutnou zříceninu a milý obraz římské ochránčyně vzali s sebou. Papež Pius VII. usadil mnichy ke kostelu Santa Maria in Posterula. Svatý obraz je provázek, ale v důsledku těžkých dob utrpěl i on újmou a upadl do zapomnutí.

Uzdravení ochrnlé ženy během procesí s milostným obrazem Panny Marie

Fráter Orsetti ukazuje milostný obraz Michaelu Marchimu

Kolem roku 1840 žil mezi augustiniány v Římě zbožný stařec jménem fráter Orsetti. Všichni jeho někdejší spolubratři od sv. Matouše již zemřeli a on jediný, který přežil, zachoval úctu k obrazu z dřívějších dob budoucím generacím. Boží Prozřetelnost, která ho tak dlouho zachovala při životě, chtěla si po-

sloužit tímto zbožným fráterem, aby úcta k zázračnému obrazu znovu ožila.

V tu dobu, kdy zbožný stařec ještě žil, navštěvoval klášter Panny Marie in Posterula pravidelně jeden mladý muž jménem Michael Marchi. Po dobu třinácti let byl přítelem klášterních mnichů a zvláště starého frátera Orsettiho.

Když byl tento dobrý bratr jednou s mladým mužem ve vnitřní klášterní kapli, zůstal náhle stát před jedním mariánským obrazem a řekl tajemným hlasem: „Michaeli, podívej se dobře na tento obraz: je to blahoslavená Panna ustavičné pomoci. Dříve se tento obraz uctíval v kostele sv. Matouše a každý rok se tam konala k jeho počtě velká slavnost.“

V posledních letech svého života setkával se fráter Orsetti stále častěji s mladým Michaelem. Pokaždé mu opakoval: „Michaeli, nezapomeň, že obraz, který se v kapli nachází, je tentýž obraz, který byl dlouhou dobu uctíván v kostele svatého Matouše. Určitě na to nezapomeň.“ Aby svým ujištěním dodal větší váhy a zapůsobil na duši mladého muže, přerušil svoje vyprávění a s dojemnou úzkostí řekl: „Rozuměl jsi mi dobře?... To, co ti říkám, je jistě pravda!... Kolik zázraků tento obraz způsobil!“ Michael naslouchal, ale ještě netušil záměry Boží Prozřetelnosti.

Fráter Orsetti mezitím v roce 1852 zemřel ve věku 86 let a Michael Marchi, dědic velkého tajemství, se zabýval myšlenkou, že vstoupí do řehole. Tehdy si redemptoristé koupili v Římě dům Vila Gasertta. Milost Boží zavedla mladého muže do tohoto kláštera.

O několik let později objevil jeden řeholník, který se zabýval historickým bádáním, ve Vila Gaserta cenné dokumenty o kostele sv. Matouše, na jehož místě nyní Vila Gaserta stála, a našel tam také zprávu o zázračném působení slavného mariánského obrazu, jak četl v dokumentech. Když

VELIKONOČNÍ POSELSTVÍ BENEDIKTA XVI.

jednou rozmloval se svými spolubratry o tomto milostném obrazu, byl u toho také Michael Marchi a zachvátit ho úžas a radost. Vzpomněl si náhle, co mu důvěrně svěřil starý augustiniánský fráter, a zvolal plný radosti: „Ten mariánský obraz dosud existuje...“ K úžasu všech vyprávěl, co mu sdělil staříčkový přítel.

Otcové redemptoristé nevěděli, že mají právní nárok na tento svatý obraz, až jim to zjevily náhle neočekávané okolnosti. Každou sobotu se shromažďovali věřící v jezuitském kostele, aby zde vyslechli zbožnou promluvu o Panně Marii. V první sobotu v únoru 1863 zvolil kazatel za téma své promluvy právě zázračný obraz naší milé Panny ustavičné pomoci a vyprávěl, jak Matka Boží zjevila svou vůli být uctívána v kostele mezi bazilikami v Lateráně a Santa Maria Maggiore. Pak dodal: „Kéž Bůh dá, aby mezi mými posluchači byl někdo, kdo ví, kde je obraz nyní ukryt!... Kdo ví, zda tento drahocenný obraz není určen pro naši dobu zvrátů a nepokoje!...“

Je pochopitelné, jaký velký dojem to udělalo na redemptoristy, když se o tomto kázání doslechli. Není snad tomu tak, že si Panna Maria žádá, aby se jejím novým sídlem stal kostel sv. Alfonse, který se nachází právě mezi oběma bazilikami, kde byl dříve kostel svatého Matouše? O všech těchto okolnostech byl zpraven Svatý otec a ten si pospíšil, aby syny sv. Alfonse pověřil převzetím svatého obrazu.

Tato malba je obraz byzantského slohu namalovaný na dřevě, pravděpodobně v XIII. nebo XIV. století. Měří asi 50 cm na výšku a 40 na šířku. Na zlatém pozadí je zobrazena Panna Maria, která na levé paži drží Ježíška. Na hlavě má tmavomodrý závoj. Její šat má červenou barvu a zlaté lemování. Svatozář kolem hlavy je vyzdobena uměleckými ornamenty. Nad svatozářem je zářící hvězda a nápis z ře-

Papežovo velikonoční poselství se letos soustředilo především na mír ve světě. Papež si přeje, aby se mezinárodní krize řešily „vážným a čestným jednáním“. Hovořil o „tragickém násilí v Iráku“ a vyjádřil přání po míru ve Svaté zemi. Konstatoval, že mezinárodní společenství uznává právo Izraele na existenci a vyjádřil přání, aby Palestinci překonali překérné podmínky, v nichž žijí, a vybudovali skutečný stát. Latinská Amerika potřebuje – podle papežových slov – novou dynamiku, aby se zlepšily podmínky milionů lidí; je tu třeba upevnit demokratické instituce. Papež řekl, že mezinárodně silí vůle k mírovému soužití.

Papež pak pozdravil věřící v 62 jazycích, mezi nimiž letos nechyběla čeština.

Res Claritatis

kých písmen: MP. OY., která znamenají „Matka Boží“.

Božské Dítě se dívá nalevo na předmět, který vyvolává na jeho tváři úlek. Obě jeho ruky hledají ochranu v pravé ruce jeho Matky. Je oděno do šatů, které se skládají ze zelené tuniky s červeným pásem a tmavozlutého pláště. Kolem hlavy má rovněž svatozář. Nad levým ramenem jsou písmena IC. XC., tzn. Ježíš Kristus.

Držení těla u dítěte a jeho rysy vyjadřují úzkostné tušení související s andělem, který se zjevuje za jeho hlavou po levé straně a nese kříž s nápisem, který spolu se čtyřmi hřeby nabízí božskému Dítěti. Nad nebeským vyslancem jsou počáteční litery jeho jména O. A. G., tzn. archanděl Gabriel.

Vpravo od svatě Panny ve stejné výši jako uvedený anděl je jiný anděl, který drží ve

svých rukou nádobu, kopy a třtinu s houbou. Nad jeho hlavou stojí O. A. M., tzn. archanděl Michael.

Hlavní rys tohoto obrazu je v pohledu Panny Marie, který vyjadřuje nevýstížný smutek smíšený s něžným soucitem. Maria se tak dívá na všechny trpící a jako by jim říkala: „Mějte ke mně důvěru, já sama jsem mnoho vytrpěla a umím mít s vámi soucit. Jsem Matkou ustavičné pomoci.“

26. dubna 1866 vyšlo z kláštera synů svatého Alfonse slavnostní procesí s obrazem Panny Marie Matky ustavičné pomoci a procházelo triumfálně ulicí Dei Monti. Domy byly ozdobeny praporemi jako o velkých slavnostech a cesta byla posypána květy. Ulice, které nestačily pojmut velké davy, zněly písněmi chvály ke cti Panny Marie.

Po slavnostním průvodu byl obraz umístěn na hlavním oltáři kostela sv. Alfonse k veřejné účtě. Následovalo slavnostní triduum, během kterého se denně slavila pontifikální mše svatá a večer se konalo kázání a svátostné požehnání, které vykonali kardinálové Panebianco, Pitra a Reifach. Věřících bylo nespočet i ze vzdálených městských čtvrtí. Velmi mnoho bylo kněží, kléru světského i řeholního, ale také biskupové a kardinálové, kteří chtěli během tridua sloužit mši svatou, takže všechny oltáře byly ustavičně obsazeny. Zpovědnice i stůl Páně byly ustavičně obleženy. Všichni chtěli přispět k oslavě a mít tak podíl na pokladu hojných milostí.

Zázračný obraz zůstal po celý měsíc květen vystaven na hlavním oltáři a májové pobožnosti získaly neobyčejnou slavnostnost za velké účasti lidu. Během této doby došlo k tomu, že Svatý otec Pius IX. osobně navštívil Pannu Marii Matku ustavičné pomoci a chtěl jí veřejně projevit svou úctu. 5. května 1866 přišel neočekávaně na večerní pobožnost do kostela sv. Alfonse, prošel překvapenými zástu-

Slavnostní korunovace milostného obrazu

py až k hlavnímu oltáři, kde se pak dlouho modlil. Pak vystoupil k oltáři a s pohnutím a velkou pozorností si prohlížel milostný obraz. Svůj obdiv vyjádřil slovy: *Ó, quam formosa est!* (Ó, jak je krásná!) Generál redemptoristů P. Mauron mu věnoval kopii obrazu, kterou měl papež nejdříve ve svém bytě a později v domácí kapli, kde se před ní denně konaly pobožnosti.

Neuplynul ani rok od této slavnosti a Římané mohli být svědky slavnostní korunovace milostného obrazu. Účastnily se jí nejvýznamnější osobnosti a sedm farářů městské čtvrti, ve které se nachází kostel sv. Alfonse. V prosebné listině kapituly

Uzdravení ženy

ly sv. Petra, která má právo udílet toto vyznamenání, stálo napsáno, že tento obraz si zaslouží korunovaci jednak pro své úctyhodné stáří, jednak pro četné zázraky, které se u tohoto obrazu staly. Dómská kapitula vzala žádost na vědomí a pověřila děkana Mons. Antici Matei, cařihradského patriarchu, aby korunovaci provedl.

Kardinál vikář vydal jménem Svatého otce papeže Pia IX. 2. června 1867 tuto výzvu k římskému lidu:

„Milovaní Římané! Před rokem jsme vás vyzvali k úctě k starobylému milostnému obrazu Panny Marie Matky ustavičné pomoci. Při té příležitosti jste závodili v tom, kdo Matku Boží nejvíce uctívá a miluje. Od té doby ji mnozí vyzývali a obdr-

želi z jejich milosrdných rukou mimořádné dary. Během několika dnů má být zázračná Panna slavnostně korunována. Pospěšte znovu, milí Římané, abyste ještě jednou projevíli lásku a úctu k mocné nebeské Královně. Ukažte věřícím, kteří přišli do Říma ze všech částí světa k jubilejním slavnostem apoštolů Petra a Pavla, jak velice jste oddáni naší milé Paní ustavičné pomoci. Pro váš vznešený příklad spojí se pak s vašimi modlitbami, aby vyprošovali Mariinu ochranu pro Řím a celou svatou Církev.“

Slavnost se konala v neděli 23. června. Ráno toho dne se odebral děkan kapituly sv. Petra do chrámu sv. Alfonse a předal před hlavním oltářem generálnímu představenému redemptoristů skvostné korunky, dar kapituly. Prohlásil přitom, že dómská kapitula Vatikánu přiznala zázračné Panně zlatý diadém k větší slávě Boží, abychom si zasloužili ochranu svaté Panny v pohnutých dobách a podpořili a ze všech sil rozmnožili úctu k naší milé Paní ustavičné pomoci. Z toho důvodu pověřuje kapitula svého děkana, aby provedl slavnostní korunovaci.

Následovala pontifikální mše svatá a po ní zanotoval děkan antifonu Regina coeli, laetare, kterou zapělo tisíce hlasů ve velkém jásotu. Děkan pak vystoupil k oltáři a korunoval nejdříve Ježíška a pak Matku Boží. Lidé

Kostel sv. Alfonse na Via Merulana, ve kterém je uchováván milostný obraz Panny Marie, Matky ustavičné pomoci

Pius IX. dává milostný obraz redemptoristům

přítom pěli zpěvy diků a chvály. Když pak klérus začal zpívat *Te Deum laudamus*, oznámily dělové salvy a zvony starobylých bazilik města Říma, že bylo dokonáno vyznamenání, které je novým triumfem požehnané Matky Boží.

Jak velice se Bohu líbila dětinná úcta a důvěryplné vzývání naší milé Paní ustavičné pomoci, dokazují četné a nápadné zázraky a vyslyšení, o kterých je slyšet na celém světě. Již při prvním slavnostním procesí, které se v Římě konalo, se staly zázraky, o kterých chci nyní podat zprávu.

V jedné z ulic, kterými procesí procházelo, se nacházelo nemocné čtyřleté dítě, které zápasilo se smrtí. Když jeho matka viděla, v jak těžkém stavu se dítě nachází, zvolala: „Dobrotivá Matko, uzdrav moje dítě, ne-

bo si je vezmi k sobě do nebe!“ Maria se nad matkou smílovala a dítě se brzy uzdravilo.

O něco dále v jednom domě, který se také nacházel v prostoru, kudy prošel průvod, bylo nemocné osmileté děvčátko, které už čtyři roky nemohlo chodit. Matku napadla myšlenka, že by mohla poprosit o pomoc Matku ustavičné pomoci. Zpozorovala, že u dítěte nastala změna, že vykročilo a že může již částečně hýbat svými údý. Povzbuzena tímto uzdravením, vzala dítě do náruče, zanesla je do kostela sv. Alfonse a položila je před milostný obraz a zvolala: „Maria, dokonči, co jsi začala!“ Sotva ta slova vyslovila, dítě se zvedlo a k velkému úžasu všech začalo samostatně chodit.

Tyto zázraky jako by nám chtěly říct: „Vy všichni, kteří trpíte, pojdte k mému oltáři a já vám pomohu!“

„Tento obraz,“ říká P. Saitrain v jedné knize, „vyniká nad všechny obrazy. U jiných obrazů nemají kopie stejnou moc jako originály. Obraz naší Matky ustavičné pomoci se z tohoto pravidla vymyká. Z kostela sv. Alfonse, který si Božská prozřetelnost zvolila za sídlo tohoto milostného obrazu, dává Maria zazářit svému sladkému a mocnému vlivu i v nejbližších končinách. Autentické kopie tohoto obrazu, které jsou ve všech chrámech Božského Vykupitele této kongregace a také v mnoha jiných farních kostelích, staly se stejně centry druhého řádu, odkud se šíří milosti do celého okolí. Mnohé z těchto kostelů jsou dnes cílem poutníků. Také medailky a jednoduché obrázky, které představují naši milou Paní ustavičné pomoci, slouží jako nástroje uzdravení, obrácení a rozšiřování milostí nejen v Římě, nýbrž na mnoha jiných místech starého i nového světa.“

*Pramen: Anton Steeger,
Das Goldene Herz-Jesu Buch,
Mnichov 1909*

Překlad -lš-

Marcel Callo

Mladý světec mezi laiky

Marcel Callo přišel na svět jako druhé z devíti dětí 6. prosince 1921. Měl to štěstí, že se narodil v hluboce křesťanské rodině, kde obdržel mnoho milostí. Rodina žila v prostých poměrech, i když ne přímo v bídě. Denně se modlila společně růženec, zpívala Kredo a modlila se večerní modlitbu. Matka chodila, když jen trochu mohla, i ve všední den na mši svatou. Marcel i jeho starší bratr byli ministranty a vstoupili do Eucharistického křížového hnutí, které je inspirovalo pro pozdější apoštolát.

je svým dobrým příkladem. Jakmile se vrátil z tiskárny domů, pomáhal matce při domácích pracích. Chtěl, aby se doma všechno lesklo.

Výborný řemeslník a apoštol

Ve své dílně pláčil záhy za vynikajícího učně a později výborného řemeslníka. Vzhledem ke své dovednosti si získal respekt a také vliv na ostatní a to posílilo jeho sebevědomí. Všechn svůj volný čas se

tělem i duší věnoval apoštolátu mezi mládeží. Podařilo se mu seznámit se takřka se všemi hochy ve své čtvrti. Měl zapálenou duši apoštola a uplatňoval přitom své vůdcovské schopnosti. Vyzařovalo z něho něco z Kristovy síly, kterou v sobě nosil. R. 1938 se stal vedoucím jedné sekce Křesťanské dělnické mládeže. Přicházel na každou schůzku velice dobře připravený. Tuto

Od skautingu k apoštolátu

Marcel navštěvoval katolickou školu, ale nebyl tam právě vzorným žákem. Měl průbojný charakter, který tíhl k panovačnosti, a snadno propadal hněvu. Skautské hnutí pro něho znamenalo velmi mnoho. P. Martinel ho odtamtud přivedl ke křesťanskému apoštolátu mezi dělníky. Marcel to tam neměl lehké, ale pochopil, že má svůj úkol v práci mezi mládeží v Rennes. Bez vědomí svého učitele se v 13 letech rozhodl, že se stane sazečem. Hrubé prostředí ho nejdříve šokovalo. Jako mladičká dělník se stal terčem poznámek a vtipkování starších kolegů, kteří si ho dobírali pro jeho nevinost. Trpěl zpočátku určitou izolovaností. Jeho citlivá matka si všimla jeho smutku a zeptala se ho na jeho těžkosti. Pak ho naučila jednu modlitbu: „Ó, moje Paní a Matko, zcela se ti odevzdávám, patřím jen tobě...“ V tu dobu mu bylo velkou oporou dobré rodinné zázemí.

Protože jeho starší bratr vstoupil do semináře, stal se Marcel pro svých šest mladších sourozenců vzorem. Předcházela

Marcel jako skaut

přípravu ještě více zintenzivnil, když se po roce 1940 musela KDM skrývat v ilegality. Věnoval velkou pozornost i organizaci volného času a do tohoto úsilí zahrnul všechny mladé lidi. To, co druhým hlásal, také žil jako příklad. Hnutí zdůrazňovalo především vědomí Kristovy přítomnosti. Na to byl Marcel obzvláště vnímavý, což bylo charakteristické pro jeho pozdější život během války.

Po porážce Francie vstoupil v platnost zákon, který činnost KDM silně ztěžoval, protože všechny podobné spolky a sdružení byly zakázány. Nikdo z vedoucích KDM však svou práci

nevzdal. Uspořádali mnoho duchovních obnov a čerpali sílu ze setkání s Kristem.

Ve 20 letech se Marcel zasnubil s dívkou z katolického dělnického hnutí. Choval se k ní s velkou citlivostí. Každý večer ho doprovázela z práce domů.

S pokračující válkou se situace stále zhoršovala. Viděl, jak jeden kamarád za druhým musí odcházet na nucené práce. 8. března spojenci bombardovali Rennes. Při odklizovacích pracích našel Marcel v troskách mrtvolu své sestry Magdalény.

Marcel jako mladý chlapec

Za dva dny nato v den jejího pohřbu dostal povolání na nucené práce do Říše. Takovou práci pokládali Francouzi za kolaboraci. Protože se však obával, že by jeho rodina a zvláště bratr v semináři mohli mít těžkosti, rozhodl se, že nucenou práci nastoupí, a to pod heslem: „Odjízdim, ale budu dělat dobrou práci. Jdu, ale jdu jako misionář.“ Cestu do Německa nastoupil 19. března 1943. Cesta na místo určení trvala pět dní, byla nebezpečná, protože probíhala za ustavičných náletů. Byl nasazen v Zella-Mehlis jižně od Erfurtu na práce v zbrojařském závodě. Nouze v exilu na něho velice těžce doléhala. Ze zkažených mušlí získal otravu žaludku. Když byl jeho bratr vysvěcen na kněze, velice litoval, že se nemohl účastnit této slavnosti a jeho primiční mše svaté.

Hned po příjezdu se staral o to, aby on i jeho kamarádi

Marcel se svou snoubenkou Markétou

mohli navštěvovat mši svatou. Vybízel je k účasti a u většiny z nich uspěl. Navázal kontakt s dalšími členy křesťanského dělnického hnutí a zorganizoval dobře fungující síť. Bylo jich 12 mladých mužů. Aby svým kamarádům nabídl nějakou zdravou změnu, založil fotbalové mužstvo a skupinu divadelních ochotníků, jejíž vedení sám převzal. V obou těchto skupinách dodával všem sílu a morálně posiloval své kamarády. Jejich činnost se neomezovala jen na Zella-Mehlis.

V rukou gestapa

Gestapo mladé bedlivě sledovalo. Jednoho dne našli kufřík se seznamem všech 12 odpovědných vedoucích. Ti byli ihned zatčeni, umístěni ve vězení a vyslýcháni.

Marcel byl zatčen 19. dubna 1944. Jako důvod zatčení bylo uvedeno: „Pan Callo je příliš katolický a lidé KDM provádějí činnost, která je namířena proti Německu a národnímu socialismu.“ Byli umístěni do věznice v Gotha. Během výslechu přinutili Marcela, aby spálil všechny dopisy a všechny fotografie své rodiny.

Ale tito mladí lidé osvědčili neobyčejnou odvahu. Byli přemístěni do velkého prostoru městské věznice, kterému říkali „horní místnost“, a žili tam jako 12 apoštolů pravým liturgickým životem pod vedením P. Jeana Lecoqa, u kterého se zpovídali. Jen mši svatou nemohli slavít, protože neměli potřebný chléb a víno.

S Ježíšem do koncentračního tábora

Pak byli posláni do koncentračního tábora. Cesta trvala osm dnů. Protože nedostávali dostatek potravy, byli stále slabší. Sílu vydržet jim dodávala jen víra a modlitba. Ve městech, kde se konvoj zastavil, byli vždy přemístěni do věznice. 18. října 1944 dorazili do koncentračního tábora ve Flossen-

POSLEDNÍ DOPIS MARCELA CALLO

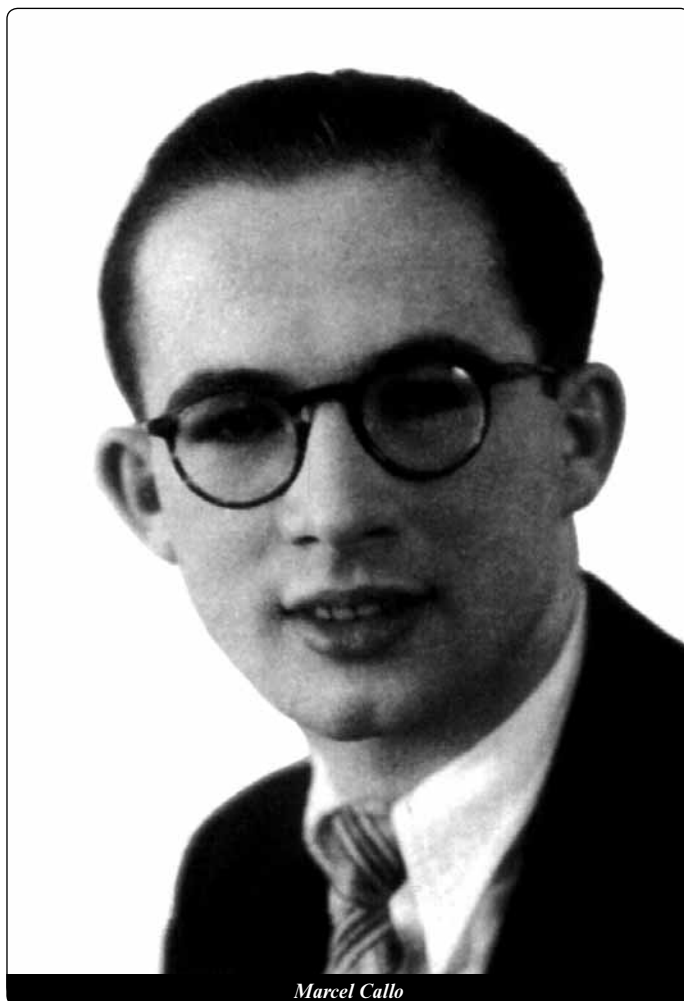
„Milý tatínku a milá maminko, moji malí bratři a sestry, chybějí mi zprávy od Vás... Někdy cítím velkou osamělost jako docela krásnou a stojí mě to námahu, abych vydržel tyto své starosti. Bohu díky, Kristus je můj přítel, který mě ani na okamžik nenechává v nesnázích a podporuje mě v těžkých a deprimujících hodinách. S ním je možno snést všechno. Jak velice děkuji Kristu, že mě vede po této cestě! Jak milá mu musí být moje každodenní oběť! Všechno své utrpení a těžkosti obětuji za Vás, moji milí rodiče, za svoji snoubenku a za bratra, aby jeho kněžská služba byla plodná. Obětuji je za všechny své přátele a kamarády. Jak sladké a útěchuplné je trpět za ty, které milujeme... Každý večer putují moje myšlenky do Francie: jak velice si přeji, abych ji spatřil krásnou a kvetoucí...“

„V některých hodinách dopadá toto zjetí velice těžce na moji duši. Ale není Ježíš zde? Dává mi příležitost, abych s ním rozmlouval každý večer, než usnu. Jaká radost - myslet na návrat domů, pak založíme krásnou katolickou rodinu, ve které bude mít Kristus první místo. Jak krásný život povedeme oba, lépe řečeno všichni tři, protože Kristus bude vždycky s námi...!“

bürgu. Ale i to byl jen přechodný pobyt. Marcel a někteří další byli určeni do Mauthausenu.

Na poslední místo určení dorazil Marcel 25. října 1944. V táboře Guse I. byli roztríděni. Marcel byl určen pro tábor Guse II., kde byl přidělen pro práci

v podzemní továrně. Šikanování, extrémně těžká práce, špatná strava vyčerpaly záhy jeho síly a skončil 5. ledna 1945 v oddělení pro nemocné. Podle sdělení jednoho lékaře P. Callo trpěl Marcel tuberkulózou, která začala již v Zella-Mehlis.

Marcel Callo

Nezapomenutelný pohled

Do posledního okamžiku se Marcel staral o své kamarády a sdílel jejich osud. Ale pomalu ho opouštěly síly. Tvrdá práce a chlad ho k smrti vyčerpaly a on zemřel na svátek sv. Josefa r. 1945. Jeden nevěřící spolupřevazeň ho viděl bezduchého ležet na zemi a zvedl ho. Marcel se na něho podíval takovým způsobem, že na tento pohled nikdy nezapomněl a cítil povinnost podat o tom svědectví v Marcelově

Ulice pojmenovaná po Marcelu Callo

procesu blahorečení. O jeho těle nic nevíme, protože byl pohřben do společného hrobu.

Na jednom setkání KDM 31. května 1940 řekl Marcel svým kamarádům: „Náš pohled je obrácen ke Kristu, našemu vzoru, a snažíme se pracující třídu přivést zpět ke Kristu. Chceme je získat svěžím a veselým způsobem. Jsme připraveni ke každé oběti, abychom uskutečnili tento svůj ideál...“ To nebyla jen prázdná slova. Jeho smrt je potvrdila tragickým způsobem. Zemřel odevzdán do vůle Boží s pohledem upřeným na Krista.

Marcel Callo byl Janem Pavlem II. zařazen do seznamu blahoslavených dne 4. října 1987. Rok nato byl v kapli v táboře Mauthausen umístěn obraz tohoto mladého mučedníka. 18. března 1990 mu byl zasvěcen kostel v Temblay, na předměstí Paříže. Základní kámen byl přivezen z lomu v Mauthausenu. 19. dubna 1999 koncelebroval Marcelův bratr se dvěma biskupy mši svatou v bývalém táboře Mauthausen.

Z FeL 57/1999 přeložil -lš-

Jen pravda osvobozuje

Jak je to doopravdy s homosexualitou

S prof. Gerardem Van Aardwegem
rozmlouvá Řehoř Górný

Pane profesore, od roku 1967 vedete terapeutickou ordinaci pro homosexuály. Za tu dobu jste pomohl několika stům homosexuálů, aby odhodili svou dosavadní sexuální preferenci a stali se heterosexuály. Můžete na základě teoretických výzkumů a praktické terapie odpovědět na otázku, zda je homosexualita normální? Homosexuálové sami často říkají: musím být takový, jaký jsem se narodil...

Za prvé: I kdyby to byla pravda, že je možné se narodit jako homosexuál, neznamená to ještě samo o sobě, že je to normální. Je mnoho věcí, se kterými se rodíme, a jsou to choroby. Za druhé: Jako homosexuál se nikdo nemůže narodit. Za třetí: Není to také normální. Že to není normální stav, může vidět každý. Kdo jen trochu zná lidský organismus, vidí, že stavba pohlavních orgánů a přesnost biologických procesů nastavených na oblast sexuality mají za cíl plození. Proto je nesmysl se domnívat, že by mohlo být normální, kdyby existovala skupina lidí, která by při normálním fungování všech biologických funkcí nemohla dosáhnout cíle, jakým je přitažlivost druhého pohlaví.

Podívejme se na motýly, kteří letí hledat svého partnera podle toho, jaké má na křídlech vyznačené znaky, vzory a barvy. Jak skvěle je to zorganizováno v celé přírodě! A náhle by tomu mělo být u člověka jinak? To by nebylo normální. Je zřejmé, že se vyskytují poruchy určitých funkcí, ale na jejich potvrzení nejsou nutné dlouholeté psychologické a psychiatrické výzkumy. To může vidět každý.

Čas od času je možno číst v tisku poznámky, že homosexuálové jsou jiní, jinak formovaní než heterosexuálové. Nebo také, že byly nalezeny homosexuální hormony nebo dokonce „homosexuální geny“, ale to všechno se ukázalo jako nesmysl. Něco takového vůbec nebylo objeveno.

Jediné, co bylo skutečně objeveno, je fakt, že tito lidé jsou z biologického hlediska zcela normální a zdraví lidé. To znamená, že v podstatě mají heterosexuální pud. Jestliže tento pud nemůže normálně fungovat, máme co do činění s poruchou sexuálního pudu, tedy s určitým typem neurózy, v tomto případě s neurózou sexuální.

Homosexualita podle mého soudu patří do širokého okruhu nervových poruch podobně jako neuróza nedůtklivosti, komplexy méněcennosti, depresivní neurózy a také různé sexuální poruchy. Mezi ně patří nejen homosexualita, ale také exhibicionismus, fetišismus, masochismus nebo pedofilie. Nesmíme přitom zapomínat, že existuje pedofilie heterosexuální i homosexuální. Proto není možno pokládat homosexualitu za odosobněný jev, jediný svého druhu.

Je možno tedy říct, že homosexualita je choroba?

Nepoužívám tohoto slova, protože někdy vyvolává nedobré asociace. Když mluvíme o chorobě, máme na mysli spíše něco tělesného, tělesný neduh. A to

není ono. To je podobné, jako když pak mluvíme o uzdravení. To může znít také symbolicky a znamenat určitou změnu k lepšímu, nějakou nápravu. Dochází zde k uzdravení, ale k uzdravení psychickému, protože se jedná o psychickou poruchu.

Jak tato porucha vzniká?

V centru problému je komplex méněcennosti, který se týká oblasti mužství a u lesbiček oblasti ženství. Mohu se cítit méněcenným v mnoha oblastech svého „já“, v souvislosti s inteligencí, sociálním původem, rasou pocítuji určité nedocenění, určitý komplex. Takový pocit znamená, že se cítím v určité oblasti jako méně hodnotný a tou oblastí může být rovněž mužství nebo ženství.

Jaké mohou být příčiny vzniku takového komplexu?

Příčiny jsou různé. V první řadě je komplex v mužské homosexualitě spojen s nedostatkem identifikace s otcem nebo s neúplným, zlomkovitým vztahem k němu. Otec v rodině je pro chlapce především mužem, hlavním a prvním mužem na světě, kterého se chlapec snaží následovat. Rozvíjí v sobě pocit, že je také mužem, že je dobré být skutečným mužem. Jestliže syn cítí, že ho otec miluje, uznává to, že je chlapcem, když otec vykonává spolu s ním některé činnosti, které se v dané kultuře pokládají za mužské, mluví s chlapcem mužským způsobem, získává chlapec pocit, že i on patří mezi muže a v první řadě že patří do světa svého otce. Jestliže však tato vazba chybí, jestliže se otec o syna nezajímá, protože je příliš za-

městnaný nebo příliš starý, málo se s ním stýká, když např. chlapec bydlí jen s rozvedenou matkou a jestliže v podobných situacích nemá vztah k jinému muži, jako je starší bratr, strýc nebo také učitel, má malé vyhlídky na to, aby se řádně rozvíjely jeho mužské vlastnosti. Když pak dochází ke styku s jinými chlapci, a děti se rády navzájem srovnávají, začne chlapec pocítovat, že je méně mužský, méně odvážný a svět mladých mužů se pro něho stává něčím cizím. Otcovský prvek je často „psychologicky chybějící otec“. Protože i když otec zde je, ale je málo otcovský a málo mužský, je to, jako by nebyl, je „psychologicky nepřítomný“.

Druhým důležitým faktorem je matka, která se musí vystříhat přílišné starostlivosti, a to i tehdy, když manželství selhává. To je velice důležité. Protože když se matka na chlapce příliš zaměřuje a řídí ho, má příliš velký sklon nad ním panovat, je příliš aktivní a všechno dělá sama, odebrává chlapci potřebnou iniciativu. Taková přílišná starostlivost může způsobit, že chlapec málo rozvíjí své mužství. Chlapec, se kterým se zachází příliš starostlivě, je bázlivý, cítí strach před ohrožením, vyhýbá se klukovským potyčkám a neúčastní se různých klukovin. A i když je poslušný a hodný, je málo samostatný. Když se pak sejdou oba takoví rodiče, roste pravděpodobnost, že chlapec se cítí méněcenný mezi vrstevníky, ve světě, ve kterém vyrůstá.

Je tedy rozhodující především rodičovský faktor?

Přistupuji k tomu i jinými faktory, např. postavení mezi dětmi. Byla provedena statistická analýza sourozenců bratrů a ukázalo se, že existuje větší pravděpodobnost vývoje homosexuality u mladšího, případně nejmladšího bratra. Potvrdilo se, že zpravidla mladší a především nejmladší je méně mužský, jedná se s ním starostlivě a starší bratr ho neakceptuje jako muže: běž se ba-

SAÚDSKÁ ARÁBIE:

KNĚZ VYHOŠTĚN PRO SLOUŽENÍ MŠE

V soukromém bytě sloužil 5. dubna mši pro indické křesťany katolický kněz z Indie, P. George Joshua. Do bytu vtrhla náboženská policie, zatkla ho a 8. dubna musel opustit zemi.

V Saúdské Arábii žije asi 400 000 indických katolíků bez pastorační služby. Mnozí jezdí na svátky do Emirátnů, kde mohou jít na bohoslužby.

Asia News - Res Claritatis

ITÁLIE: CÍRKEV OPĚT PROTI MAFII

Biskup z Locri-Gerace v jihoitalské Kalábrii, mons. Giancarlo Maria Bregantini, exkomunikoval členy místní skupiny organizovaného zločinu, kteří 8. dubna zaútočili na zemědělské družstvo, jež provozuje diecéze na sociálních principech. Je to již několikátý útok na tyto instituce.

Podle prohlášení organizace družstev je třeba objasnit, kdo útoky plánuje. Družstva mají dojem, že násilí chce zastavit právě ty projevy solidarity a spolupráce, jež družstva – nejen v Kalábrii – představují.

SIR - Res Claritatis

vit se sestrou..., my jsme muži, a on je jiný...

Někdy dochází k okolnostem, které jsou spojeny s tělem. Často jsem slyšel od mužů, že ve svém mládí byli příliš závislí na svých tělesných vadách: zajíkali se, byli příliš hrubí nebo měli jiné vady, které pocítovali jako nedostatky. Je to zcela pochopitelné, že např. ten, kdo špatně slyší a nerozumí, se cítí vyloučený ze skupiny.

Dalším činitelem je náhradní výchova, např. prarodiči. Stává se, že matka nemůže dítě vychovávat, otec chybí a zůstávajíci jen prarodiče, kteří chlapce vychovávali, ale měli již 60 let i více. Dítě se tedy rozvíjelo příliš dětsky jako mazlíček. Zatímco jiní vrstevníci už byli daleko rozvinutější, on se stále cítil jako malý. Zde zcela zřejmě chybí vliv mladšího muže.

Výsledkem těchto vlivů je, že chlapec se cítí mezi svými přáteli nesvůj. Nehodí se k nim, jsou příliš hrubí, mají způsoby, které on nezná. Tyto faktory ho připravují na to, co se bude dít v pubertě, tedy od 12 do 16 let. Pak teprve se tyto faktory spolu spojí. A jestliže se pak chlapec necítí dobře ve skupině hochů, v mužském světě, nehodí se mezi ně, cítí se nesvůj, mohou u něho vznikat komplexy.

Často se stává, že chlapce druzí bijí a vysmívají se mu, a to je velice pokořující. Jeden muž byl vychováván jen matkou a stal se maminčiným mazlíčkem. Když mu bylo dvanáct, přestěhovali se a on přišel do školy, kde mu začali říkat „mladá dáma“, dokonce takové označení převzal i učitel. To bylo pochopitelně velice pokořující. Od té doby měl dotýčný pocit, že není opravdovým mužem, že je svým způsobem děvče, že má spíše ženské obyčeje, gesta atd. A přizpůsobil se.

Důležitý je také sport. Statisticky je prokázáno, že homosexuálové jako chlapci zřídka kdy hrávali kopanou. Kopat do míče, to je v některých kulturách typicky mužský sport. Je to určitý druh

války, soutěže. Zde se hodnotí síla, je třeba útočit. Je to současně zdravá forma agrese, možnost vyžít se sportovním způsobem. Ale chlapci, potenciální homosexuálové, fotbal nehráli. Není známo, zda to jen nedovedli, nebo se báli prohry či zranění. Začíná zde komplex méněcennosti. Vyhýbali se potyčkám, kopané, v USA baseballu.

Mluvil jste o faktorech, které ovlivňují vznik homosexuality. Jak pak vypadá její vývoj?

V období puberty má chlapec pocit samoty, protože nemá přítele. Také dívky ve věku 12–14 let touží mít přítelkyni, a pokud ji mají, je to dobré, protože to patří do této rozvojové fáze. Chlapec, který nedokáže navázat přátelství, který se cítí lépe ve společnosti děvčat, bojí se svých vrstevníků, jestliže se uzavírá sám do sebe a touží mít osobního přítele, tady již něco začíná. Když si ho vyhlédne, začne ho obdivovat: on má to, co mi schází, má to, co je tak populární: je odvážný, vypadá mužně, sám pak se cítí být horší, ošklivější a tento pocit se vyrovnává obdivem přítele a touhou po něm.

V období puberty se do těchto fantazií přimísí erotický aspekt. Sexuální rozvoj trvá, není ještě dokončen. Jsou to všechno vlastně ještě dětinné fantazie. Zpočátku zajímavým objektem ze sexuálního hlediska je tělo. A také tělo přítele. Tehdy nebo čas od času se dostává erotické hry s přítelem buďto reálně, nebo ve fantazii, spojené se sebeukojením. Hoch se baví představami, že to jeho přítel si s ním takto eroticky hraje. Odehrává se to ve velice intimní sféře, ale je to klanění se mužství někoho jiného: je

ho penis, jeho široká ramena, jeho mužný hlas, jeho mužské vzezření jsou objektem jeho touhy. I když je to dětský obdiv, je velice silný a tím silnější, čím větší je pocit samoty a méněcennosti. A posledním bodem tohoto vývoje je návyk. Návyk umožňuje spojovat jeho tužby s pocitem sebelitování.

Pocity méněcennosti jsou vždy spojeny se sebelitováním. To není vědomě chtěné, a nemyslím si, že by mladý člověk chtěl vědomě litovat sám sebe, ale počíná si tak zcela spontánně. „Já“ je u dětí to nejdůležitější, co existuje, u dětí je „já“ ještě větší, protože děti jsou silně egocentrické. Když se tedy dítě cítí být nedocenené, že znamená méně než ostatní anebo že je ničím, že nemá to a ono, dostává se pocit smutku. Smutek je pro něho normální stav. Děti snáze pláčou. V období puberty se vyskytuje mnoho sebelitosti.

To však můžeme označit také jiným termínem: je to sebe-dramatizování, protože děti v této fázi života mají sklon věci dramatizovat: můj otec mě vůbec nemá rád, on mě nenávidí... Možná, že otec je trochu nebo dokonce hodně egocentrický..., ale že by mě nenáviděl? Dítě to však může takto prožívat, cítí se být obětí nenávisti otce. To je vážné slovo, cítí se být obětí, mučedníkem. Ten pocit ještě více posiluje v sebe-dramatizování, dramatizuje utrpenou křivdu, vlastní bolest. Všechno to probíhá ve fázi, která předchází samotnou homosexualizaci dané osoby. Chlapec se cítí osamocen, a obdiv pro vytouženého přítele se stává tragický: on nikdy nebude mým přítelem, protože já nejsem nic. To je bolestná osamocenenost.

Vyvarovat se sebelitování je obtížné i pro dospělého, tím spíše pro děti. Proto dítě potřebuje oporu, je třeba mu projevit mnoho srdečnosti, pak je schopné mnoho snést. Děti však jsou většinou ponechány samy sobě, utíkají se do fantazie. Takové homosexuální fantazie se vyskytují i u dospělých ve věku 50, 60 let. Ale vždy jsou to infantilní fantazie z období dospívání. A takovými fantaziemi člověk těší sám sebe.

Zdá se, že sklon k sebe-dramatizaci je charakteristický pro homosexuální společnost...

U každého dospělého homosexuála se setkáváme s jistou dávkou lítosti nad sebou. Tato nevědomá lítost nevyplývá ze skutečnosti, že je homosexuál, nýbrž spíše z toho, že není takovým mužem jako jiní, že se cítí vyloučen ze společnosti vrstevníků již od mládí. Vysvětluje si to diskriminací, že je pronásledovaný. Oficiálním postojem homosexuála je, že jsou pronásledováni, že jsou ubohými oběťmi. A to přesně souhlasí s chlapeckými tužbami, oni vždy měli v dětství pocit, že se nacházejí mimo skupinu vrstevníků. A odtud plyne touha po příteli, hledání přítele – muže. Je možno říct, že jsou fascinováni mužstvím. Je tragické, když je vidíme, jak se baví na gay-festivalech. Je to jen vnější zábava, ale uvnitř se odehrávají tragédie: stále hledají a nenalézají.

Údaje o střídání partnerů jsou otřesné. Jdou někdy do stovek...

To, co jsem řekl, vysvětluje skutečnost, proč homosexuální vztahy nemohou být nikdy trvalé. Pro dětinou fantazii je specifické, že je to fantazie hledání, která nikdy nedojde uspokojení. Vypadá to takto: Ach, kdybych tak měl dobrého přítele! Je to stále stížnost, která se vrací: ty mě nemiluješ tak jako ten první. Stesky, lítost a pak vidím nového přítele, který je ještě pěknější. Pak následuje srovnávání. Je

zde jedna obdoba: Když si dítě připadá méněcenné, protože je finančně chudé, hledá bohatství, aby se samo potěšilo, a i když se v dospělosti stane boháčem, ten stesk ho nikdy neopustí. Kochá se svým bohatstvím, ale stále ho něco postrkuje mít ještě víc. Je to určitý druh narkotika, protože se stále ještě cítí být dítětem, které nic nemá, které je ubohým opovrženým chudáčkem. Podobně homosexualita je chorobnou touhou po mužství.

Je možno vztah mezi homosexuály nazvat láskou?

Je to egocentrismus, hledání lásky, přízně, zaměření pozornosti na moje ubohé „já“. Pravda je totiž taková: homosexuální láska není láska, je to tesknost, je to toužení. Je to stále ten pocit, který vznikl v pubertě. Ale při hlubším rozboru se ukazuje, že je to pocit velice ubohý. Vychází najevo, že ti lidé to dělají jen pro sebe. Touží dostávat od druhých lásku a srdečnost. Není to tedy zralá forma lásky, která spočívá nikoliv v tom, že bere, ale v tom že dává sama sebe, že se obětuje. Proto je to láska falešná. Někteří říkají: Proč by homosexuálové nemohli milovat tak, jak chtějí? Každý má přece právo na lásku. Jenže analýza dokazuje, že to není skutečná láska. Musíme zcela jasně říct, že lidé, kteří mají tento komplex, jsou svým způsobem oběťmi, ale zcela v jiném smyslu, než v jakém by je někteří z nich chtěli ze sebe vytvořit. Dítě, které se cítí osamocené, hledá společnost jiných chlapců ve skupině, a tu se může dostavit reakce uspokojení, a jestliže je v tom směru neústupné, začne se krmit fantasiemi, má časté masturbace, hledá kontakty a to vše se pro ně stává obsesí. Není to tedy velká radost mít homosexuální pocity. Sentimentalismus není odpovědí.

A co je odpovědí?

Je známo, že je možno provést analýzu závislého alkoholi-

ka. Je možné projít cestu, jak se stal alkoholikem. Tito lidé především potřebují skutečnou zdravotní pomoc, to znamená úplné, opravdové porozumění, bez stínu sentimentu ve stylu: Od kdy tak žiješ? Jak často piješ? Atd. To není pomoc pro alkoholika. Jde o porozumění na základě vhledu a opory, kterou tito lidé velice potřebují. Mnozí z nich se cítí izolováni ve svém životě nikoliv proto, že společnost homosexuálů všude diskriminuje. V Holandsku si přece každý dnes může dělat, co chce. Ale i nadále jsou tito lidé uvnitř osamoceni, neumí navázat dobré vztahy, nýbrž jen nezralé. Je nutno pochopit, že skutečné přátele mají jen zřídkakdy.

Jak vypadá jejich sexuální aktivita?

Jsou lidé, kteří mají homosexuální pocity, ale nechtějí je projevat a zůstávají jen u fantazie, dělají to sami u sebe. Pokud se takový člověk stane aktivní, většinou se ze začátku zamiluje do jednoho muže, ale pak dojde k rozchodu, přijde další přítel, a pak opět další a další, jsou to i stovky případů krátko trvajících vztahů. Ukázalo se, že 60 % z nich není schopno vydržet déle než rok, 40 % přetrvá rok, ale jen 2-3 % vztahů trvá déle než 5 let. Pravidlem homosexuality je nevěra i tehdy, když dvojice žije spolu pod jednou střechou. Je to chorobná posedlost, prostě neuróza. S tím je spojena epidemie AIDS, která se v tomto prostředí rychle šíří. Podobě je tomu s jinými pohlavními chorobami. Dokonce homosexuálům

nakloněný Kinseyův institut potvrdil, že v důsledku homosexuálních styků se dvě třetiny mužů nakazily v určitém momentě pohlavními chorobami.

Jak je možno jim pomoci?

Neříkám, že každý homosexuál se musí podrobit terapii. Ať to však udělá, jakmile je to možné a on sám to chce. Když si uvědomí, že si se svými touhami neví rady, měl by být upřímný sám k sobě a dát se do boje proti nim. Je třeba si uvědomit, že se jedná o závislost oddávat se snění a hledat kontakty, najít na chvíli uspokojení, které se vrací opět na začátek a vše pokračuje v bludném kruhu. To poznali lidé i v jiných kulturách, Číňané, muslimové. Je tomu tak všude, nejen v křesťanských zemích. Boj musí být klidný, pravidelný a trpělivý. Je to těžká cesta, ale přináší nakonec uspokojení. Teprve v rámci této vlastní ochoty k boji proti závislosti má své místo léčebná terapie. Nezbytné je sebeporozumění, poznání charakteru.

Často se stává, že se dostaví arogance. Specifikou této skupiny je totiž infantilnost. Ti lidé jsou velice precitlivělí a nedůtkliví.

Všichni se cvičíme v ctnostech. Je možné se v nich cvičit také terapeuticky, vnější podporou této války se sebou samým, aby dotyčný přijal sám sebe a poznal svůj egocentrismus. Další důležitou ctností je pokora. Zjistil jsem, že čím je člověk pokornější, tím méně má v něm místo homosexualita. Proč? Je zde menší soustředění na sebe, na vlastní „já“. Je třeba se učit doopravdy milo-

vat. Čím více se tento člověk učí, tím více přináší malé oběti, tím více překonává svůj dětinský egocentrismus. A učit se lásce, to je obecná zásada.

Jakou roli zde může sehrát duchovní život a náboženství?

Profesor Robert Spitzer, který ještě v roce 1973 zastával názor, že homosexualitu je třeba „odpatologizovat“, změnil nakonec svůj názor a soudí, že homosexualita je stav, který je možno překonat, a že terapie těchto osob je spojena s jejich osobní vírou. To je rovněž moje, a nejen moje zkušenost. Osoby hluboce věřící mají větší šanci na uzdravení. Nemám tím na mysli víru jako naučenou modlitbičku či víru nějakého bezmyšlenkovitého obřadu. Jde tu o osobní víru, kdy se člověk opravdu modlí, rozmlouvá s Bohem o svém postavení a o svém chování a jedná podle hlasu svědomí. Bůh mluví ve svědomí člověka, a pokud mu dobře nasloucháme, je možné přenést jeho hlas do praxe. Neznamená to, že modlitba přináší automaticky uzdravení. K modlitbě se musí připojit také osobní úsilí, touha žít ve shodě s Boží vůlí. Tak je tomu i v jiných životních zkouškách. Náboženská oblast je pro nás zdrojem velké energie. To se potvrzuje i v případě alkoholiků.

Mezi mými pacienty jsou jak věřící, tak nevěřící. Konstatoval jsem, že čím více je někdo homosexuálem, tím méně má v sobě víry. Když se někdo stane homosexuálem, buďto se od víry odloučí, nebo v něm víra postupně zaniká. Někdy to může být dokonalá víra, ale není to již správný vztah k Bohu, který vede k úsilí žít ve shodě se svědomím. V terapii se víra převážně vrací. Osoba, která se zamýšlí a upřímně hledá pravdu o sobě samé, přechází do roviny náboženské, mravní, duchovní. Podmínkou úspěšné terapie je hledání pravdy. Jen skutečná pravda osvobozuje.

Pramen: Fronda 4/2003

Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby porozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno obrácení, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

špatném slova smyslu a naše příliš troufalé a svévolné pokusy o „vylepšování“ mohou nakonec vést k nevratnému poškození jeho díla. Jestliže je některý díl mechanismu trvale jednostranně přetěžován nebo se mu nedostává toho, co pro svou správnou činnost potřebuje, jeho přetížení a opotřebenosti překročí míru a díl vypoví svou službu, ať už je to v přírodě nebo i v člověku. Náš životní způsob se totiž vyznačuje v důsledku narůstajícího sobectví necitelností k přírodě i k lidem, včetně vlastních dětí. Způsob, jakým se příroda vyrovnává s nepřiměřenými zásahy člověka, jde už stále jasněji na jeho vrub. Začínají nás např. trápit opakující se záplavy. Odborníci nás ujišťují, že se s velkými vodami budeme muset smířit, že budou přicházet stále častěji a budou ještě větší. Zatížené oblasti budou muset lidé dokonce opustit. Nejúrodnější pole na jižní Moravě i na Hané se mění v rozsáhlá plytká jezera, vhodná jen pro komáří larvy. Jeden z důvodů je tento: Snažili jsme se celá léta z půdy umělým a nepřirozeným způsobem vyždímat, co se dá, aniž jsme mysleli na možné následky. Došlo to tak daleko, že se půda pro kumulované zbytky neústrojných živin stala nenávratně neschopná pohlcovat vláhu a ukládat ji do spodních vod.

Člověk však začal necitelně ždímat také sám sebe. Říká tomu sexuální revoluce neboli sebeosvobození. Pohlavní život má být podle Božího plánu nejvyšším stupněm vzájemného sebedarování. Jestliže se naopak stane nástrojem sobeckého rozkošnictví, je něco podstatného z lidské přirozenosti postaveno na hlavu a to nemůže zůstat bez vlivu jak na jeho osobnost, tak na důležité pole, na jehož „úrodnosti“ závisí sama existence společnosti. Tím polem je rodina. Zajištění svého zdravého potomstva věnuje celá živá příroda systematicky a důsledně tu nejvyš-

ší pozornost. Lidskou rodinu, kterou by si tedy každá společnost měla střežit ve vlastním zájmu jako oko v hlavě, jsme však ochotni obětovat kvůli sobectví lidské nevázanosti, neodpovědnosti a bezohlednosti. Vypadá to tak, jako by nejvyšší živočišný druh, údajný král tvorstva, chtěl sdílet osud brontosaura a na zachování vlastního rodu mu pramálo záleželo. Výsledek je ten, že rodina za rodinou, pokud vůbec dozraje do stavu, aby byla rodině podobná, se stává „neúrodnou“: buď to nemá potomstvo žádné, nebo je nezdravě vyvinuté.

Na jedné straně bychom chtěli mít ty nejperfektnější děti. Předporodní selekce má bez milosti násilně a zcela protipřirozeně zastavit další předporodní vývoj jedinců, u nichž je podezření, že nebudou „dokonalí“. Jenže co je to platné? I genetiky nejdokonalejší dítě může být dokonale deformováno teprve po porodu špatným zacházením a špatnou výchovou. I formace osobnosti má svůj „technologický postup“, který je v zájmu dobrého výsledku nutno důsledně dodržovat. Následky pochybení se mohou projevit později jako těžko napravitelná poškození osobnosti. Nelze je vždy vidět zevně hned na první pohled, jako je tomu v případě tělesného postižení, ale jestliže zavínáme špatným přístupem k dítěti jeho vnitřní poškození, je to ve skutečnosti podobný zločin, jako bychom ho tělesně zmrzčili. Je to neuvěřitelné, jak v době, kdy tak rostou vědecké poznatky, nakonec dokážeme ignorovat elementární poznatky o podmínkách a předpokladech zdravého vývoje člověka. To, co bylo kdysi samozřejmé na základě přirozeného instinktu a lidské zkušenosti, že totiž dítě musí vyrůstat v bezpečném, teplém a laskavém rodinném prostředí, a co v době pokroku vědeckého poznání věda skutečně exaktně doložila, nyní házíme přes palu-

bu, protože se takovými nároky cítíme příliš omezovaní ve svém vlastním „vyžití“. Jedním z projevů takového vnitřního poškození je psychická porucha sexuální orientace, která je místo na druhé pohlaví zaměřena zcela protipřirozeně na stejné pohlaví. Nebylo nic tragičtějšího než prohlásit tento stav za normální a dokonce přiznat takovým zvráceným a zcela jalovým svazkům stejné postavení jako řádné rodině. Místo abychom těmto lidem, kteří ve skutečnosti vnitřně strádají, doopravdy pomáhali, doporučujeme jim ze zákona, aby se ve svém strádání vyžívali a utápěli. Čím to, že se homosexualita stává pojednou „masovým“ jevem? Je to odpověď na masový jev rozpadu manželství a rodiny. Jde o jedince, kterým bylo v dětství a dospívání těžce ukřivděno tím, že se jim ze strany rodičů nedostalo té lásky a péče, na kterou měli plné právo, a v důsledku toho jsou těžce postiženi v té nejcitlivější oblasti, v oblasti své lidské důstojnosti. Jejich reakce je spíše bolestivá, neagresivní. Ale může tomu být také jinak. Setkáváme se stále častěji také s agresivními a neovladatelnými jedinci, se kterými si učitelé nevědí rady.

Naši předkové neměli naše poznatky, ale za celá dlouhá stáletí to nepřivedli tak daleko, jako se to podařilo posledním generacím v nedlouhé „osvícené a vyspělé“ době. Díváme se na ně někdy s nemalou dávkou povýšenosti, oni však měli jinou moudrost, měli opravdový cit k Bohu, k lidem i k přírodě. Drželi se přitom prosté zásady: Bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Bereme alespoň my, kteří si říkáme věřící křesťané, ještě vůbec vážně Pánovo slovo: **Bez** mne nemůžete činit **nic**? Jak by to asi dopadlo, kdyby do některého našeho rokování, sněmování či do redakce vstoupil zavřenými dveřmi Ježíš Kristus a stanul viditelně před námi? Nevyvolalo by to úplně zděšení? Na

Pánovu otázku: „Co vám to přišlo na mysl?“ by musel následovat velmi dlouhý upřímný výčet našich bláhových nápadů. Především bychom se však museli přiznat, že s něčím takovým jsme rozhodně nepočítali a na takový bezprostřední osobní kontakt s Božím Synem nejsme ani připraveni. I kdyby pak Pán řekl: „Nenechte se rušit, pokračujte klidně ve své práci,“ a jen si tiše sedl do kouta, rozpaky by se sotva jen tak rozplynuly a slova by nesporně vážla v hrdle. I když oficiálně věříme, že Bůh je s námi, nesnažíme se (dokud nám doslova neteče do bot) žít spíše v jeho „psychologické nepřítomnosti“, abychom se vyhnuli bezprostřední konfrontaci svých směšných lidských představ, plánů a myšlenek, slov a skutků s jeho božským soudem? Tato psychologická nepřítomnost se projevuje také v tom, že mnoho jeho slov už nebereme vážně, jako by jejich platnost měla význam jen kdysi pro ty, kterým byla bezprostředně řečena, a proto se opíráme raději o svůj důvtip, o své nápady a tvořivou pastorační vynalézavost. Věrohodnější a účinnější než Ježíšova slova se nám jeví manažerské zásady volného trhu. V přílišné honbě za novým a progresivním přehlízíme to, co je trvalé.

Náš styk s Bohem a s jeho Synem by měl přejít z roviny, kdy ho přemlouváme, co má udělat podle nás, do roviny, ve které my upřímně a důsledně hledáme a ptáme se, jak se vrátit ve svém počínání k němu, protože je to on, kdo jako Autor všeho makrosvěta i mikrosvěta zná nejlépe všechny jeho detaily, funkce a zákony. Máme vůbec ještě odvahu prosit s Prorokem: „Bože, obnov divy a opakuj zázraky“? Měli bychom ji rychle najít nebo lépe začít o ni prosit jeho a naši Matku, protože se bez nich neobejdeme. Potřebujeme zázračná uzdravení nikoliv těla, ale mysli a srdcí, a to nikoliv jen jednotlivců, ale celých národů. *-red-*

Výzvy fatimského poselství (54)

Byli jsme vyvoleni, abychom následovali *Krista poslušného* svému Otci. Všechny události jeho života jsou pro nás příkladem poslušnosti.

Když měl Ježíš dvanáct let, vstoupil se svými rodiči do jeruzalémského chrámu, aby oslavil Velikonoce; když skončily sváteční dny, ztratil se svým rodičům a ztracený strávil tři dny, dokud ho znovu nenalezli. Pak, říká sv. Lukáš, Ježíš „*se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je*“ (Lk 2,51). Poslouchal ty, kteří pro něho zastupovali autoritu Boha, jeho Otce. Později měl říci: „*Sestoupil jsem z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal*“ (Jan 6,38). Taková má být poslušnost zasvěcených osob, které byly vyvoleny a které přijaly toto vyvolení, když přísahou či slibem učiněným Bohu slíbily, že ho budou zachovávat.

Rozhodně si nesmíme myslet, že moderní mentalita může být důvodem k tomu, abychom se dispensovali od závazku poslouchat, který jsme na sebe vzali. Poslušnost nemůže být považována za jařmo či jakýsi diktát; řeholní poslušnost se zakládá na svobodné vůli: vůli toho, kdo učinil slib či přísahu, a tak se chtěl podřídit vůli Boží. Taková poslušnost je svobodně uskutečněná volba: člověk si zvolil Boha za svého vůdce a odevzdal se mu, aby ho vedl. To také není nějaké ponížení, ale naopak je to hodnota, která povyšuje nad ty, kdo nejsou dost velkodušní pro takové věci.

Jsou také různá osobní práva, která se slibem neobětují a jež jsme všichni povinni respektovat, včetně představených. Ti nesmí zneužívat autoritu, kterou jim Bůh svěřil, protože v tomto případě budou odpovědní za dezorientaci svých podřízených a za jejich uzavření se do sebe; nesmí je přetěžovat většími požadavky, než jsou stanoveny, zvláště

tě pokud tyto požadavky ukazují určitým způsobem na ztrátu důvěry a farizejství, ukládají – jak říká Kristus v evangeliu – těžká břemena, jež je nemožno unést; nesmí užívat síly k donucování a podrobování svých podřízených, jako by tito byli vězni v nějakém vězení: to nepřináší výsledky, protože to dráždí. Už sv. Pavel viděl tento omyl a poté, co vyzval děti, aby poslouchaly své rodiče, doporučil rodičům, aby nedráždili své děti: „*Děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Otcové, ne drážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu*“ (Kol 3,20–21).

Ježíš Kristus je našim vzorem poslušnosti jako mladý dělník, který pracuje v skromné dílně svého otce v zapadlé vesnici Nazaretě, podřízený příkazům a požadavkům zákazníků, kteří přicházeli nakupovat. Jeho chování je ke všem pokorné, laskavé a skromné. Podrobuje se břemenu práce a nepohodlí chudobného domu, aby konal vůli Otce.

Proto mohl říci: „*A ten, který mě poslal, je se mnou. Nenechal mě samotného, protože já stále konám to, co se mu líbí*“ (Jan 8,29). Také my bychom měli být těmi, kdo mohou říci Kristu: Ty jsi stále se mnou, protože já stále konám to, co se ti líbí. Hlavním cílem našeho úplného zasvěcení se Bohu je toto: konat Boží vůli, líbit se Bohu a žít životem intimního spojení s Bohem – spojení citu, spojení vůle, spojení činnosti skrze víru.

V Ježíši Kristu máme také vzor apoštolské poslušnosti. Když nadešel okamžik stanovený Otcem, Ježíš, vždy poslušný jeho vůli, nechal všeho a odešel, aby se setkával s dušemi, přinášel jim Boží slovo a vedl je po cestách spásy.

Tak šel do Zacheova a farizeova domu a očekával u studny Samaritánku a její krajany, aby jim přinesl živou vodu milosti, odpuštění hříchů a světlo poznání Boha. Proto se nikdy nestranil

Mons. Jan Šrámek (*11. 8. 1870, † 22. 4. 1956)

Letos v dubnu uplyne 50 let od úmrtí Mons. Jana Šrámka, zakladatele Československé strany lidové. Tento významný politik se vyznačoval zásadovými postoji, např. když se při projednávání anglo-francouzského ultimáta 21. 9. 1938 postavil ve vládě proti přijetí kapitulace nebo když po komunistickém puči odmítl nabídku komunistů ke spolupráci. Tehdy byl zadržen při pokusu o emigraci, internován a v roce 1956 umírá v Praze na Bulovce. KDU-ČSL si chce význam nejvýraznější postavy českého politického katolicismu připomenout 30. dubna 2006 slavnou mši svatou, kterou bude sloužit arcibiskup Mons. Jan Graubner v 10 hodin v olomoucké katedrále. Potom položíme květiny u památníku v jeho rodišti, blízkém Grygově. Bude to i příležitost k zamyslení nad směřováním křesťansky orientované strany v našich dějinách a nad jejím významem v dnešní době. Připomeneme si skutečnost, že v těžkém období 1. republiky, které bylo anticírkevní, bojoval proti rozkladnému relativismu. Chtěl, aby ve společnosti zapustila kořeny víra v křesťanské hodnoty a aby politika byla službou a hledáním obecného dobra v rámci světové křesťanské kultury.

Tomáš Kvapil, poslanec

Již přes rok se na našem trhu objevuje s měsíční pravidelností divčí časopis IN!

Časopis vznikl z potřeby mnoha animátorů, rodičů a vychovatelů, kteří se na Sekci pro mládež ČBK obraceli se žádostí, aby se takového projektu ujala. Po prozkoumání zahraničních zkušeností se podařilo navázat úzkou spolupráci mezi Sekcí pro mládež a občanským sdružením Tarsicius, které má dlouholeté zkušenosti s vydáváním časopisu pro ministryny. Následná velká Boží pomoc a podpora biskupů umožnily, že se po třech letech příprav dostal v minulém roce časopis dívkám do ruky.

Aby časopis byl dostupný všem, cena předplatného jednoho čísla je stanovena na 28 Kč. Výrobní náklady na jedno číslo jsou však dva až třikrát vyšší. Časopis se neobejde bez podpory drobných i velkých dárců. Proto byl založen „Nadační fond časopisu IN!“. Na jeho účet prosíme o zasílání darů: číslo účtu 141497399/0800. Dary je možné posílat i složenkou. Děkujeme všem dárcům za podporu!

Kontakt: IN! – divčí svět, Horní náměstí 12, 466 01 Jablonec nad Nisou, tel.: 483 312 327 – linka 25, e-mail (objednávky): objednavky@in.cz, kontaktní e-mail: in@in.cz, internet: www.in.cz. Více se o časopisu můžete dozvědět také na internetových stránkách Světla www.maticecm.cz/svetlo.

P. Jenda Balík

OREL JEDNOTA SÁZAVA VÁS ZVE NA TURISTICKÉ PUTOVÁNÍ POSÁZAVÍM

Termín konání: 12. – 14. května 2006 (pátek – neděle) ● Místo setkání: město Sázava

Pátek: 18.00 hod. – mše sv. v kostele sv. Prokopa v Sázavě (účastníků, kteří přijedou dříve, se ujmu naši sázavští členové). ● **20.00 hod.** – volná modlitba v kryptě kostela; nocleh na faře po dohodě s O. Františkem, OSBM. ● **Sobota:** 8.00 hod. – odchod účastníků na pěší túru ze Sázavy, směr Mrchojedy, Talmberk, Rataje n. Sázavou (zde přestávka na oběd), dále Ledečko n. Sázavou, Choratice (délka trasy cca. 20 km). V odpoledních hodinách příchod do Choratic, táborák (občerstvení zajistí Orel jednota Sázava). Nocleh v bývalé škole. Spacáky a karimatky s sebou (3 karimatky může zapůjčit jednota). ● **Neděle:** Ráno odchod do Sázavy (7 km). V Sázavě v 10.30 hod. mše sv. Po mši sv. možnost oběda, dále příp. křížová cesta; odjezd domů. Pořadatelům, prosím, sdělte počet účastníků kvůli organizaci akce (přespaní, občerstvení).

Za pořadatele: ses. Helena Drahotová, Orel jednota Sázava, hdratotova@seznam.cz; br. Stanislav Vejvar, Orel župa Svatováclavská, standa.vejvar@volny.cz.

Zdař Bůh!

práce, námahy a oběti a zintenzivňoval svou modlitbu a pokání. Dokonat dílo, které mu Otec svěřil, bylo pro něho tak důležité jako pokrm: „*Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte. (...) Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo*“ (Jan 4,32.34). To je také posláním zasvěcených osob: poslouchat vůli Boží, aby dokonaly dílo, které jim Bůh svěřil, totiž vlastní posvěcení a spásu duší.

Ježíš Kristus je našim vzorem také jako oběť přinesená v poslušnosti Otcově vůli za vykoupení světa.

Vidíme tuto poslušnost v modlitbě, se kterou se obrátil na svého Otce v zahradě Getsemanské: „*Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš*“ (Mt 26,39). Tak jako nám se i Ježíšově lidské přirozenosti protivilo utrpení, pokoreň a smrt, ale on dal před odpořem své přirozenosti přednost poslušnosti Boží vůli: *Ne jak já chci, ale jak ty chceš*.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

DUCHOVNÍ CENTRUM SV. FRANTIŠKA Z PAULY NA VRANOVÉ U BRNA

Srdečně zveme na duchovní obnovu **pro ženy a matky** 11. 5. večer - 14. 5. oběd, vede P. Mgr. Dr. Ing. Pavel Konzbul. ● Dále na duchovní obnovu **pro mariánské ctitele** 18. 5. večer - 21. 5. oběd, vede P. Karel Hanzlik OM. Na obě obnovy je ještě dost volných míst, těšíme se na všechny, kdo přijdou!
Kontakt: tel.: 541 239 264; Vranov u Brna 7, 664 32;
 e-mail: dc-vranov@katolik.cz; internet: www.dc-vranov.katolik.cz

První soboty 2006

Hora Matky Boží Králíky

- 6.5.2006 P. Josef David
- 3.6.2006 P. Jan Zemánek, C.Ss.R
- 1.7.2006 P. Mikuláš Selvek, O.Praem.
- 5.8.2006 P. Pavel Seidl
- 2.9.2006 P. Miloš Kolovratník
- 7.10.2006 P. Josef Hubálek
- 4.11.2006 Mons. Vojtěch Šíma
- 2.12.2006 P. Václav Vacek

Program

- 9,00 - Modlitba radostného růžence
- 9,30 - Mariánská promluva
- 10,00 - Adorace Nejsvětější Svátosti
Příležitost ke svátosti smíření
- 11,00 - Mše svatá
- 12,00 - Oběd
- 13,00 - Beseda s knězem
- 13,30 - Mariánská pobožnost s uctíváním milostného obrazu, zakončení

KONTAKT: Redemptoristé, Dolní Hedeč 1, Králíky tel:465 631 744
 e-mail: michalcikj@cssr.cz

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahníka DUCHOVNÍ TRADICE V ČESKÉ POLITICE**, která se bude konat v **úterý 2. května 2006 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Při příležitosti **25. výročí úmrtí P. Dominika Pecky** bude v **sobotu 29. 4. v 11.00 hodin v jeho rodišti Čejkovicích** slavit bohoslužbu generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek.

„Zázračná medailka“ - přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) - 725 Kč, střední (16 mm) - 1 285 Kč, velká (19 mm) - 1 890 Kč. Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. L. Novotná, P. Bezruč 4, 783 35 Horka nad Moravou - Chrámová služba, mobil: 721 428 521.

Institut pro křesťanskou kulturu ve Znojmě-Hradišti a Klášter servitů ve Vídni zvou srdečně zájemce o poznávání kulturních kořenů Evropy na **májovou pouť do Vídne v sobotu 20. května 2006.**

Program: 5.15 hod. - odjezd autobusu č. 1 ze Želetavy přes Šašovice, Moravské Budějovice, Nové Syrovice ● 5.45 hod. - odjezd autobusu č. 2 z Radkovic přes Biskupice, Jevišovice, Hluboké Mašůvky, Znojmo-lázně, Znojmo-nádraží, Tasovice, Načeratice, Vrbovec, Dyjákovičky, Chvalovice ● 10.00 hod. - mše sv. v kostele Zvěstování P. Marie při servitském klášteře ● 12.30 hod. - okružní jízda historickou částí Vídne ● 13.30 hod. - výlet do Kahlenbergu a Leopoldsbergu na severním okraji Vídeňského lesa ● 15.00 hod. - návštěva augustiniánského kláštera Klosterneuburgu ● 16.30 hod. - koncert v bazilice Narození Panny Marie, po koncertě prohlídka klášterního vinného sklepa s možností ochutnávky prvotřídních vín z klášterních vinic ● 18.30 - předpokládaný odjezd domů.

Přihlášky na pouť přijímáme na adrese: Institut pro křesťanskou kulturu, Křížovnická 26, 669 02 Znojmo, tel.: 728 272 760, 732 586 126; e-mail: eva.balikova@seznam.cz.

Příspěvek na organizační poplatky činí 320 Kč. V ceně není zahrnuta ochutnávka vín. Upozorňujeme poutníky, že je třeba mít s sebou pas nebo platný občanský průkaz a do zavazadla si přiložit poutnický kancionál. Přijemnou cestu! Podrobnější informace o pouti naleznete také na internetových stránkách Světa www.maticcem.cz/svetlo.

Liturgická čtení

Neděle 30. 4. - 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 3,13-15.17-19
 Ž 4,2.4.7.9
 Odp.: 7a (Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář! Nebo: Aleluja.)
 2. čt.: 1 Jan 2,1-5a
 Ev.: Lk 24,35-48
Slovo na den: Tehdy jim otevřel mysl, aby porozuměli Písmu.

Středa 3. 5. - svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1-8
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: Řím 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas. Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Jan 14,6-14
Slovo na den: Ukaž nám Otce - a to nám stačí.

Pondělí 1. 5. - nez. pam. sv. Josefa, Dělníka

1. čt.: Sk 6,8-15
 Ž 119(118),23-24.26-27.29-30
 Odp.: 1 (Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově. Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Jan 6,22-29
Slovo na den: Neusilujte o pokrm pomijivý, nebo čtení vlastní (při slavení památky):
 1. čt.: Gn 1,26-2,3
 nebo Kol 3,14-15.17.23-24
 Ž 90(89),2.3-4.12-13.14+16
 Odp.: 17c (Pane, dej zdar práci našich rukou! Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Mt 13,54-58
Slovo na den: Syn tesařův.

Čtvrtek 4. 5. - ferie

1. čt.: Sk 8,26-40
 Ž 66(65),8-9.16-17.20
 Odp.: 1 (Jástejte Bohu, všechny země! Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Jan 6,44-51
Slovo na den: Živ bude navěky.

Pátek 5. 5. - ferie

1. čt.: Sk 9,1-20
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Jan 6,52-59
Slovo na den: On ve mně a já v něm.

Úterý 2. 5. - památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 7,51-8,1a
 Ž 31(30),3cd-4.6ab+7b+8a.17+21ab
 Odp.: 6a (Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha. Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Jan 6,30-35
Slovo na den: Sestupuje z nebe a dává život světu.

Sobota 6. 5. - památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách nez. památka)

1.čt.: Sk 9,31-42
 Ž 116(115),12-13.14-15.16-17
 Odp.: 12 (Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Jan 6,60-69
Slovo na den: Tělo samo neznamená nic.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	30. 4.	1. 5.	2. 5.	3. 5.	4. 5.	5. 5.	6. 5.
Antifona	518	1357	1734	1673	518	518	1708
Žalm	783	783	783	786	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	1734	1673	518	518	1708
Antifony	540	1046	1062	1359	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	540	544	1735	1674	553	556	1710
Antifona k Zach. kantiku	540	1358	1735	1360	553	556	1361
Prosby	541	544	1724	1675	553	556	1711
Záv. modlitba	541	1358	1359	1360	554	557	1361
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	545	548	1676	554	557	560
Záv. modlitba	541	545	548	1360	554	557	560
Nešpory:							
Hymnus	517	517	517	1736	1677	517	517
Antifony	538	542	1056	1072	1360	1102	561
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1678	1102	1133
Kr. čtení a zpěv	538	542	546	1737	1680	555	561
Ant. ke kant. P. M.	539	543	1358	1737	1360	555	562
Prosby	539	543	546	1731	1681	555	562
Záv. modlitba	541	541	1358	1359	1360	554	564
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

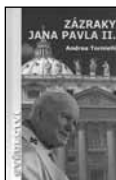
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ZÁZRÁKY JANA PAVLA II.

Andrea Tornielli

Ve dnech po skonu papeže Jana Pavla II. se v tisku a v televizi množily zprávy o těch, kteří tvrdili, že obdrželi zvláštní milost na přímluvu Svatého otce. V této knize jsou zaznamenány některé z těchto milostí. Nemělo by se jim říkat zázraky, ale spíše znamení, která věřící lidé umí zahlédnout, či obdržené zvláštní dary nebo často nečekané odpovědi na jejich starosti. Tyto příběhy a zprávy jsou svědectvím o pověsti svatosti, která se o Janu Pavlu II. šířila mezi věřícími. Svědčí o tom, že mnoho prostých lidí k němu vzhledlo jako ke skutečnému světci, a to dokonce ještě za jeho pozemského života.

Paulínky, váz., zúž. A5, 104 stran, 158 Kč

LOTR PO PRAVICI

Bratr Stéphane-Marie

V evangeliích se dovídáme o jedinečném dialogu, který se odehrál na kříži, o dialogu dvou odsouzců: Krista a lotra po pravici. Autor této knihy nás skrze osobní zkušenost meditace nad tímto dialogem provádí spletitou životní cestou Dysmase, lotra po pravici. Jeho cesta, plná zklamání, zranění, vlastních selhání a vin, se mění v cestu odpuštění, světla, naděje a života.

Paulínky, brož., zúž. A5, 104 stran, 125 Kč

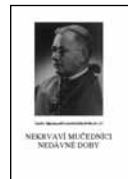

NEKRVAVÍ MUČEDNÍCI NEDÁVNÉ DOBY

Uspořádal P. Alois Kotek

Nechceme-li, aby se opakovala doba komunistické totality, je třeba se s tímto obdobím dějin našeho národa dobře seznámit. K tomu patří i poznání utrpení, které musela zakusit Církev. Tehdy však také vyrostli mnozí křesťané až k heroické velikosti, ať už to byli představitelé Církve, nebo laici. Publikace sestavená P. Kotkem čerpá z jiných publikací, kde jsou přesně zachyceny dosvědčující materiály komunistických mocipánů i svědectví mnoha věřících. Tak zde najdeme otřesné zprávy o arcibiskupovi Matochovi, biskupovi Zelovi a jiných.

Vlastním nákladem, brož., A5, 80 stran, 40 Kč

NABÍDKA MYŠLENEK P. ŠURÁNKA

Uspořádal P. Alois Kotek

Rozjímání na neděle a slavnosti na dobu adventní, vánoční, postní a velikonoční pro roční cyklus C lektionáře.

Vlastním nákladem, brož., A5, 40 stran, 35 Kč

Pokračování pod názvem **Promysleme 1** (26 stran) a **Promysleme 2** (44 stran) pro neděle v liturgickém mezidobí ročního cyklu C najdete na internetových stránkách www.maticecm.cz. Kdo nemá přístup k internetu, může si v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. objednat výtisk obojího – cena 1,50 Kč za stránku.

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.